

*Äkkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!*

**KULLERVO MANNER.**

**PIIRTEITA SUOMEN VAL-  
TIOLLISESTA TILASTA.**

**PUHE LENINGRADIN SUOMALAISELLA  
VALISTUSTALOLLA**

**Jouluk. 30 päivänä 1929.**

**JULKAISIJA:**

***Suomen Kommunistisen Puolueen Keskuskomitea.***

	Sivu
Lukijalle, esipuhe	3
I. Porvariston omaksumat päätehtävät	9
II. Suomen lahtarien imperialistiset rosvopyrkimykset	11
III. Työtätekevien riistämisen tehostaminen kapitalistisen talouden kilpailukyvyyn kohottamisen keinona	16
IV. Kapitalismin pula ja maaseudun työtätekevä väestö	19
V. Fascismi pääoman hyökkäyksen terästämissen aseena	21
VI. Luokkien taistelun kärjistymisen prosessissa paljastuu sosialidemokratian sosialifascistinen luonne täydellisesti	26
VII. Työväenjoukkojen vasemmistuminen ja aktivisoituminen vastauksena pääoman kiristyneeseen hyökkäykseen	28
VIII. Opportunismi pahimpana jarruna työväen kehittyvien luokkataistelujen kululle ja uuden vallankumouksellisen nousun kasvamiselle	34
IX. Muutamia johtopäätöksiä	50

# Lukijalle.

Tämä SKP. KK. nyt julkaisema kirjanen on tarkistettu ja jonkunverran täydennetty pikakirjoitusjennös allekirjoittaneen Suomen valtiollisesta tilasta esittämästä selostuksesta viime joulukuun 30 päivänä Leningradin Suomalaisella Valistustalolla.

Tässä selostuksessa ei ole yksityiskohtaisesti selvitetty ja eritelty Suomen kapitalismin tilaa, koska samassa tilaisuudessa tov. J. K. Lehtinen jo oli konkreettisten tosiasiain valossa esittänyt perusteellisen selvityksen Suomen kapitalistisen talouden nykyisestä pulasta, sen ilmenemismuodoista ja syistä, sekä pulan jatkuvista kiristymisnäköaloista, osottaen Suomen kapitalistisen talouden, mailman kapitalismin elimellisenä osana, olevan jäytävässä mätänemisprosessissa, joka ei voi olla yhä syventämättä sen pulaa. Allekirjoittaneen esitys Suomen valtiollisesta tilanteesta saattoi siis rakentua edellämaitun taloudellisen katsauksen pohjalle ja rajottua vain eräitten pääjohdopäätöksien toteamiseen tässä suhteessa.

Kuten lukija huomaa, on selostuksessa omistettu erittäin suuri huomio oikeistovaaralle Suomen n. s. vasemmistolaisessa työväenliikkeessä ja erikoisesti oikeisto-opportunismin ilmenemiseen viime vuoden marraskuun mielenosotus-suurlakon yhteydessä. Näin on tapahtunut senvuoksi, että oikeistolaisuus Suomen kumouksellisen työväen omissa riveissä on jo tehnyt suurta hallaa työväen luokkataistelulle. Erikoisesti se tuli näkyviin marraskuun suurlakossa ja sen jälkeen tapah-

tuneissa opportunistisen ryhmän esiintymisissä. Sen vuoksi oikeisto-oppportunismin ja kaikenlaisen luokkataistelulinjalta horjumisen paljastaminen, sellaisen horjumisen kumoukselliselle taistelulle vahingollisten seurausten ja oikeisto-opportunististen ja horjuvien henkilöidenkin paljastaminen on välttämätöntä, jotta voitaisiin tarmokkaasti ja päättävästi taistella sellaista oikeisto-opportunistista suuntaa vastaan luokkatietoisien työväen riveissä.

Sen jälkeen kuin nyt kirjasena julkaistu puhe oli pidetty, ovat Suomen johtavat oikeisto-opportunistiset ainekset tulleet täydellisesti ulos nahoistaan. Viime vuoden loppuun mennessä jo oli heidän omainkin asiakirjainsa nojalla tosiasia, että he taistelivat vallankumouksellista, marxilais-leniniläistä luokkataistelukantaa vastaan Suomen työväenliikkeessä, halusivat rakentaa sovintoa sosialifascistien kanssa mutta samalla hyökkäsivät ja koettivat yllyttää luokkatietoista työväkeäkin hyökkäämään kommunisteja ja kommunistista puoluetta vastaan, olivat järjestyneet erikoiseksi oikeisto-opportunistiseksi ryhmäksi, joka julkisesti ja salaa yritti hajottaa taistelevan työväen rivejä. Nyt tämä ryhmä, jonka johdossa ovat Eina Pekkala, Emil Tuomi, Niilo Välläri, K. L. Kulo, H. M. Ahokanta, U. Nurminen, O. Jalava, M. Väisänen ym. — joista eräät ovat jo aikaisemmin osottaneet horjumista proletariselta linjalta (Välläri, Kulo ja Väisänen vankilassa ollessaan panivat käyntiin salakähmäisen taistelun SKP. ja sen johtoa vastaan, Tuomi katsoi hyväksi vallata metalliliitossa rikkurimaisesti toimitsijapaikan juuri silloin kuin oikeistolaiset ja horjuvat ainekset olivat panneet sosialifascistien avulla ajojahdin tov. Lehtistä vastaan; Pekkala tuomitsi v. 1918 yhdessä noskejohtajain kanssa Suomen työväen vallankumouksen — tunnustamatta myöhemminkään julkisesti esiintymis-

tään virheellisesksi) ovat astuneet luokkatietoisen työväen rivien hajotustyössä uuden askeleen, perustamalla erikoisen hajotuslehden ja käyttämällä hyväkseen tämän hajotuslehtensä julkaisemiseen kirjapainohikettä, jonka Suomen luokkatietoiset työläiset, erikoisesti Amerikan luokkatietoisten työläisten avulla ovat pystyttäneet auttamaan työväen taistelua porvaristoa ja niiden käytyrejä, sosialifasciste ja vastaan, mutta ei niiden kanssa luokkasovinnon rakentamiseksi. Nämä miehet julistavat nyt avomiesti tulevansa taistelemaan "äärimmäisiä kommunistisia aineksia vastaan" s. o. niitä Suomen työväenliikkeen aineksia vastaan, jotka Marxin, Engelsin ja Leninin opetuksen ja Venäjän bolshevikien sekä luokkasotamme horjumattomien proletaaristen taistelijoiden esimerkin mukaan tahtovat taistella Suomen työväenluokkaa ja maalaisköyhäläis-  
tön vapauttamiseksi pääoman orjuudesta ja lahtarikommennon diktatuurista.

Nuo uudet Suomen työväenluokan rivien hajottajat ovat nyt paljastaneet itsensä täydellisiksi luopioiksi, työväen horjumattoman luokkataistelun kavaltajiksi, joiden nyt ottama tie ei voi viedä mihinkään muu-  
anne kuin sinne, minne E. Huttunen ja E. Louhikko ym. jo ennen heitä ovat luisuneet, nim. noskelaisten, sosialifascistien leiriin. Nämä uudet luopiot syytävät kyllä vielä "kovia" sanoja noskelaisiakkin vastaan, mutta itse asiassa ne ovat jo kauvan aikaa harjoittaneet pohjaltaan "vasemmisto"-sosialidemokratista politiikkaa, koettaen vetää luokkatietoista työväkeäkin siihen. Mutta huomenna ja ylihuomenna ne tulevat varmaan paljastamaan itsensä tässäkin suhteessa vielä enemmän. Ei nykyään voi olla kahden päärintaman, fascistisen ja proletaarivallankumouksellisen rintaman välillä. Kokemus on osattanut, että luopion tie on työväen luokkavihollisen puolelle aktiiviseksi tappelijaksi

kumouksellista työväkeä vastaan. Se on Huttusten, Louhikkojen, Höglundien, Tranmaelien, Kilbomien ym. sellaisten tie.

Yhtenä osotuksena siitä, kuinka nämä suomalaisetkin luopurit jo ovat luisuneet vastavallankumouksellisten ainesten leiriin, on se, että he ovat saaneet kannattajikseen Ruotsissa ne luopuriainekset, jotka runsaasti kolme kuukautta sitten asettuivat avoimeen sotaan Kommunistista Internationalea vastaan. Nämä Suomen luopioainekset puolestaan pitävät yhteyttä näihin Skandinavian kommunistiluopioihin ja kytkeytyvät senkautta muitten maitten luopuriryhmiin. Nämä suomalaiset luopiot, joista, useimmat silloin vielä kun olivat vallankumouksellisen työväen riveissä, pelkäsivät kovasti yhteyttä mailman vallankumouksellisen työväenliikkeen kanssa, osottavat nyt erikoista ripeyttä solmia suhteita muitten maitten luopuriainesten kanssa, jotka palvelevat porvarillista taantumusta, fascistista väkivaltakomentoa ja vastavallankumousta.

Tähän asti on Suomen luokkatietoinen työväki vuoden 1918 jälkeen jotenkin ehjänä rintamana taistellut valkoista porvaristoa ja niiden sosialifacistisia käytyrejä vastaan, jotka ovat suojelleet harjottamansa petoksen ja väkivallan avulla porvaristoa ja valkoista valtakomentoa työväen joukkojen hyökkäyksiltä. Nyt ovat luopurit Pekkala, Tuomi ja kumppanit asettuneet luokkataistelurintamalle avonaisten fascistien suojaksi ja koettavat hajotustyöllään ja hajotuslehdellään petkuttaa rahellisiä syöläisiäkin kanssaan tähän proletaarisen luokkataistelun kavallustoimintaan. Mutta vastatkoot työläisjoukot näille rintamakarkureille ja vihollisen puolelle menneille, esim. niiden uuden lehden suhteen, samalla tavalla kuin aikoinaan Suomen työväki vastasi niille, jotka porvarien rahoilla perustivat "Oikeus"-lehden tappelemaan vanhaa "Työmies"-lehteä

vastaan. Ja näyttääkin siltä, että työväki jo vastailee niin.

Nämä mainitut viime tapahtumat osottavat jo selvääkin selvemmin, kuinka vaarallista oikeisto-opportunisti riveissämme on: se vie ensin sosialidemokratian kannan salassa puolustamiseen ja ajamiseen työväen riveissä muka oikeana, tosivallankumouksellisena kantana, sitten yhä selvempään noskelaisuuteen kaikissa tärkeissä kysymyksissä ja, kun sille asetetaan vastus, lopuksi avonaiseen luopuruuteen ja sosialifascistien leiriin painumiseen, joka on jo lahtaririntamassa oloa. Oikeisto-opportunistit siis sekottavat ja tylsistävät työväen luokkataistelua, tulevat sen saboteeraajiksi ja lopuksi luopioiksi ja kavaltajiksi sosialifascismin ja porvariston hyväksi. Tämä selvittää minkävuoksi taistelu oikeistolaisuutta ja siihen sovinnollisesti suhtautumista vastaan, kaikkea vallankumoukselliselta luokkalinjalta horjumista vastaan on niin ollen ylen tärkeää nyt, jolloin luokkataistelut kärjistyvät.

Tätä taistelutehtävää ei saa väheksyä eikä aliarvioida. Se olisi rikos ja merkitsisi sitä, että luopurit ja niiden ystävät ja hengenheimolaiset omissa riveissämme saisivat vapaasti tehdä työtä luopioiden toiminnasta ja todellisista tarkoituksista tietämättömien joukkojen petoksella johtamiseksi luopurien ja niiden tosiasiallisten liittolaisten, sosialifascistien vanaveteen. Työläistoverit ottakoot huomioon, että luopuri inekset taistelevat kommunismia ja luokkatietoisten työläisten taisteluliikettä vastaan sekä sosialifascistien että lahtarien avulla. Sitä tarmokkaammin täytyy kumouksellisten työmiesten ja työläisnaisten, kaikkien rehellisten työläisten kaupungeissa ja maaseuduilla nousta niitä vastaan. Sitä enemmän on joukkoa koottava luopureitten hajotushommia ja petosta vastaan. Lehtarivaltahan lakkautti "Tiedonanatajan" ja antoi siten luo-

pureille tilaisuuden tyrkätä "tyhjään tilaan" oman luopuriäänenkannattajansa. Lahtariohrana vangitsi luokkatietoisen työvän kirjapainoliikkeen hallinnon jäseniä ja tasotti tietä luopureille vapaasti isännöidä siellä luopuritehtävänsä hyväksi. Vuoden 1928 suurten vangitsemisten yhteydessä jo eräs ranskalainen porvarilehti kertoi, että silloisilla vangitsemisilla porvaristo halusi helpottaa oikeisto-opportunistien kommunisteista riippumattoman puolueen synnytystuskia, samaa asiaa ajetaan viime aikaisellakin vangitsemisilla. Taistelu oikeistovaaraa vastaan ja kaikkea horjumista vastaan omissa riveissämme, sekä luopureita vastaan on itseasiassa siis osa luokkatietoisen työvän, leninilaisten kommunistien, bolshevikien johdolla käymästä taistelusta sosialifascismia ja fascistista diktatuurikommentoa vastaan. Niiden voittamisen ehtona on kaikkien horjumisten voittaminen sekä oikeisto-opportunistien ja luopurien eristäminen joukoista.

Tämän nyt julkaistun kirjasen tarkoituksena on auttaa työläistövereita tässä taistelussa, selvittämällä Suomen valtiollisen tilan pääpiirteitä sen arvion ja katsomuksen perusteella, mikä Suomen proletariaatin johtajalla, Suomen vallankumouksellisten työläisten puolueella, SKP:lla on.

*KULLERVO MANNER.*

Moskvossa, tammik. 23 p. 1930.

---



# Piirteitä Suomen valtiollisesta tilasta.

Hyvät toverit!

Täällä on jo tänä iltana kuvattu Suomen taloudellista tilaa ja siitä kävi selville, että Suomen kapitalistinen *talous* on asemassa, joka on merkittävä *teräväksi pulaksi*. Se pula ei ole suinkaan mikään tilapäinen ilmiö tai satunnaisuus, vaan se on vain yksi vaihe kapitalismin *yleisestä* ja niin muodoin myös Suomen kapitalismin sodanjälkeisestä pulasta. Nyt on käsissä koko maailmassa ja myöskin Suomessa tämän kasvavan pulakauden kolmas vaihe, joka esiintyy erittäin *terävänä* monella tavalla, ennenkaikkea jyrkkinä risti-riitoina itse kapitalistisessa talouselämässä ja myös luokkien keskinäisissä suhteissa. Selväähän on, näet, että kapitalismin nykyinen tila ei, luonnollisestikaan, voi olla vaikuttamatta myös luokkien keskinäisiin suhteisiin ja niiden väliseen taisteluun sekä ylipäänsä poliittisiin suhteisiin maassa. Mehän tiedämme, että ihmisten ja luokkien toiminta yleensä pohjaltaan johtuu taloudellisista vaikutteista.

## I. Porvariston omaksumat päätehtävät.

Siinä aineessa, jota minun on nyt käsiteltävä, herättää erikoista mielenkiintoa kysymys, mitä tehtäviä porvaristo on asettanut itsellensä taloutensa pulan joh-

dosta ja miten se vaikuttaa poliittisesti. On jo osoitettu, että Suomen kapitalismin pulan oleellinen merkki ja ilmenemismuoto on toisaalta siinä, että ei ole ulkoisia eikä sisäisiä markkinoita, kuten aikaisemmin, tai että, sikäli kuin markkinoita on, ne käyvät yhä ahtaamiksi ja vallitsee niillä tavaton kilpailu kapitalistien ja kokonaisten kapitalististen ryhmien kesken, ja toisaalta siinä, että kapitalistisissa rahalaitoksissa kiristyy luotto, tuotantoa supistetaan, tapahtuu runsaasti liikero-mahduksia, teollisuus- ja pankkipaperien pörssihinnat laskevat. Hyvänä osotuksena on tila esim. mailman puutavaramarkkinoilla: liikatuotanto ja ankara kilpailu. Markkinain ahtaus ei ole mitään erikoista ainoastaan Suomen kapitalismille. Koko maailmassa on asianlaita samoin. *Suomenkin kapitalismi tarvitsee siis markkinoita, kuten muutkin kapitalistimaat. Mutta voidakseen markkinoilla voittaa, tarvitsisi sen kohottaa kilpailukykyänsä nykyisillä markkinoilla ja niillä, joita se toivoo saavansa ja joita se tavoittelee.*

Edelläsanoista johtuvat Suomen kapitalistien omaksumat päätehtävät nykyisenä pulakautena, ja ne ovat 1) *kilpailukykyänsä kohottaminen sekä 2) uusien markkinain valtaaminen.*

Nämä kapitalismin nykyiset päätehtävät määräävät myös Suomen kapitalistien *nykyisen politiikan*, jonka päätunnusmerkkinä on *yhdeltäpuolen rosvosodan valmistaminen Neuvostoliittoa vastaan ja toiselta puolen oman maan työtätekevien riistämisen ja kuristamisen tehostaminen.*

Erikoisen luonteenomaista ja uutta tälle porvariston politiikalle nykyisenä ajankohtana on se, että se kursailematta hylkää ne vähäisetkin muodollisen "demokratian" jätteet, joiden puitteissa valkoinen komento on vielä näihin asti, ennenkaikkeaa sosialdemokratian johtajiston petoksen ja petkutuksen turvin, mutta yhä

kasvavassa määrässä myös lahtariväkivallalla, yrittänyt luokkatarkoituksiaan ajaa. Nyt sensijaan siirtyy porvaristo mitä *alastomimpiin fascistisiin vainomennetelmiin* ja *fascistiseen terrorikomentoon*. Luokkatietoisien työväen taistelujärjestöjä ja taisteluliikettä vastaan suunnatut *poikkeuslait*, jotka tietenkin loppujen lopuksi ovat tähdätyt työväen kumousliikkeen johtoa, kommunistista puoluetta vastaan, osottavat tähän astisen *puolfascistisen valkoisen komennon kehittymistä avoimeksi fascistiseksi diktatuuriksi*, tarkoituksella turvata porvaristolle työtätekevien riistämisen tehostamisen ja rauhallinen selkäpuoli rosvosodan aikana. Tämä porvariston politiikan kehitys on merkinä siitä, että kapitalismin talouspulan pohjalla kehkeytyy myös koko porvaillisen valtajärjestyksen valtiollinen pula.

## II. Suomen lahtarien imperialistiset rosvopyrkimykset.

Suomenkin kapitalismi pyrkiessään pulastaan selviytymään tavoittelee uusia markkinoita ja uusia raaka-ainelähteitä, joiden saanti ylipäänsä kapitalismin kilpailukyvyn kohottamisessa ja erikoisesti Suomen kapitalismille sen tuotannon rajotetun pohjan ja yksipuolisuuden vuoksi on ratkaisevaa laatua. Onko se helppoa? Ei ole. Minkätähden? Sen tähden, että markkinat on täynnä. Mailmassa ei ole tyhjiä paikkoja. Milma on jaettu. Yhtäältä vahvemmat kapitalistiset maat ovat jakaneet mailman 5/6 keskenään, toisaalta 1/6 maapalaa on neuvostovaltaa. Suomen kapitalismilla ei näin ollen ole edessään muuta mahdollisuutta uusien ulkoisten markkinain ja raaka-ainelähteitten käytettäväkseen voittamiseksi kuin vallata niitä toisilta kapitalistimailta ja neuvostovallasta, ja lisäksi samoilla keinoilla kuin kapitalismi yleensä käyt-

tää, nim. halvoilla tavaroilla ja aineellisella väkival-  
lalla. Se on sama pyrkimys, mikä on vanhoilla suu-  
rilla imperialistisilla valloilla Englannilla, Yhdysval-  
loilla, Ranskalla ja esim. Ruotsin nuorella imperiaisti-  
sella vallalla. Onko sitten valkoisella Suomellakin im-  
perialistiset pyrkimykset? On. Mihinkä valkoinen Suo-  
mi tähtää? Intiaan, Afrikaan, Kiinaan ja Keski-Eu-  
rooppaan? Ei nyt juuri sinne sillä sen tiellä ovat  
siellä sitä suunnattomasti vahvemmat imperialistiset  
maat, joiden armosta ainoastaan ja sikäli kuin niiden  
suurten imperialististen valtain *omat* edut sitä vaati-  
vat Suomen kapitalismi voi siellä saada sijaa. Mutta  
Suomen porvariston aktivististen ainesten keskuudessa  
on paljon puhuttu, mm. *Neuvosto-Karjalan valtaami-  
sesta*. Eikä vain puhuttu, vaan ovat ne yrittäneetkin.  
Tämä taas on ollut Neuvostoliiton imperialististen pää-  
vihollisten, ennenkaikkea Englannin ja Kansainliiton  
tarkoituksen mukaista; ja niiden suostumuksella sekä  
avulla valkoinen Suomi onkin näitä valtauspyrkimyk-  
siään ajanut ja ajaa tänäkin päivänä. *V:sta 1918 asti  
on Suomen kapitalisteilla ollut aika-ajoin heikompia  
aika-ajoin vahvempia yrityksiä päästä Neuvosto-Kar-  
jalan ja Neuvosto-Inkerin isännäksi*. Viime aikoina  
nämä pyrinnot ovat käyneet hyvin selviksi, varsinkin  
valtiollisessa agitatioissa, joka on yksi sodan valmista-  
misen muoto. Myös *pohjois-Ruotsiin* ilmenee pyrkimys-  
tä. Se kaikki yhdistyy n.k. Suur-Suomi tunnuksessa.

Mutta millä tavalla nämä anastuspyrkimykset ovat  
yhteydessä Suomen kapitalismin nykyisen tilan ja siitä  
johtuvien porvariston päätehtävien kanssa?

Olemme nähneet, että esim. yksi Suomen *päätuo-  
tantaala, puutavara-teollisuus, on nyt pulassa*, ja että  
sillä on edessään nykyisellään niin ylipääsemättömät  
vaikeudet, että eräät kapitalistit koettavat puutavara-  
teollisuutta kehittää toiseen suuntaan kuin ennen,

uudelle ponjalle. Suomen metsät ovat jo näet miltei loppuun kulutettu. Puutavarateollisuudella ei ole siis raaka-aineita, ei ainakaan lyödäkseen Neuvostoliiton kasvavan vastaavan teollisuuden. Mutta Karjalassa on raaka-ainetta niin paljon, että vielä 25 vuoden intensiivisen kulutuksen jälkeenkään ei ole tarvis koskea metsien peruspääomaan. Lisäksi, nimenomaan Neuvosto-Karjalan erinomaisen ripeästi kehittyvä puutavarateollisuus ja nopeasti kasvava vienti tekee Suomen rappeutuvan puutavarateollisuuden aseman vieläkin vaikeammaksi mailman markkinoilla. Selväähän on, että *Neuvosto-Karjalan metsät olisivat kultakaivos Suomen rappeutuneelle pääteollisuudelle*. Samalla Neuvosto-Karjalan alue väestöineen myös olisi kehittyvä markkina-alue monille teollisuustavaroille, jommoista kaipaa kapitalistinen Suomi, jonka sisämarkkinat ovat kuivuneet työtätekevän väestön kulutuskyvyn laskemisen vuoksi. Tätä varten on Suomen aktiivinen porvaristo kärkkynyt Karjalan metsiä, tätä varten se on ottanut osaa Neuvostoliiton vastaiseen politiikkaan, on harjoittanut "heimokulttuuria" jne. Mitä vaikeampaan asemaan Suomen kapitalismi ja se tuotannon pääalat joutuvat, sitä kiihkeämmin hoidetaan "heimokulttuuria" ja suunnitellaan ja haaveksitaan Karjalan anastamista.

Mitä sitten tulee *aitosuomalaisten "rakkauteen" pohjois-Ruotsin suomalaisia kohtaan*, niin on siinä huomattava, että juuri niillä suomalaisseuduilla on *rikkaut malmivarastot* ja että Suomi on köyhä raudasta. Suomesta ei ole vielä tähän mennessä löydetty vähänkään huomattavia omia tarpeita tyydyttäviä rautavarastoja. Sensijaan on pohjois-Ruotsissa paljon rautaa, kuten sanottu. Niiden haltuun saaminen olisi omiansa antamaan Suomen teollisuudelle kokonaan toisen pohjan, kuin mitä sillä nyt on. Se esim. antaisi pohjan

kotimaiselle koneteollisuudelle. Se merkitsisi kotimaisen sotatarveteollisuuden kokonaan uudelle pohjalle asettamista.

Vaikka eräissä Suomen kiihkeimmissä aitosuomalaisissa piireissä nykyään onkin ajatuksia Ruotsin suomalais-seutujen valtaamisesta niin valkoisen Suomen imperialisten pyrkimysten pääkohde om Neuvosto-Karjala. Tämä seikka ja ylipäänsä viha proletaarista vallankumousta vastaan selittää Suomen porvariston aktiivisen osanoton neuvostovastaiseen rintamaan. Mitä syvemmäksi on tullut Suomessa talouspula ja mitä vaikeammaksi Suomen porvariston asema, sitä vahvemmin on valkoinen Suomi sitoutunut neuvostovastaiseen rintamaan ja sitä päättävämmin ja ovelammin se valmistaa kaikin keinoin rosvohyökkäystä Neuvostoliittoa ja erikoisesti Neuvosto-Karjalaa vastaan.

Huolimatta niistä taloudellisista ja poliittisista ristiriidoista, joita on Suomen ja Ruotsin porvaristojen kesken, lähenevät ne toisiaan neuvostovihollisessa toiminnassa, jossa ne yhtyvät. Skandinaviassa vallitseva kapitalismin pula työntää sikäläistä porvaristoa myös tähän. Ruotsin nuori imperialismi on viime aikoina osottanut huomattavaa aktiivisuutta imperialistisissa markkinainvaltauspyrinnöissä, josta puhuu esim. Ruotsalaisen tulitikkustrustin toiminta kuin myös taantumuksellisessa sisäpolitiikassa. Ruotsi kulkee nyt aktiivisesti suurten imperialistivaltojen vanavedessä neuvostovastaisessa sodan valmistustoiminnassa. Tätä osottaa sekin, että muutama viikko sitten pidettiin Tukholmassa skandinavilais-suomalainen lahtarikonferenssi. Suomesta siihen otti osaa Neuvostoliiton-vastaisen politiikan monivuotinen huomattavin johtaja, professori *Ingman*. Konferenssissa puhuttiin "puolustuksesta vaaraa vastaan, joka uhkaa idästä". Vanha kapitalistirosvojen fraasi! Puolustuksesta puhuminen oli vain

petosta. *Tarkoitus oli vahvistaa Neuvostoliiton-vastaisen skandinavilais-suomalaisen blokin yhteisrintama.* Tätä ennen on tapahtunut samanlaista ja samantarkoituksellista lähentymistä toisessa lahtarivaltioyhtymässä, nim Viron, Latvian ja Puolan kesken. Valkoinen Suomikin on kallistunut sinne päin, ainakin määrättyssä määrässä. Ruotsin imperialismi on vallannut nyt itselleen aseman näissä maissa. Skandinavian konferenssin tarkoituksena oli Neuvostoliiton vastaisen sen rintaman vahvistaminen, jossa rintamassa Itämeren maat, Skandinavia ja Suomi kukin ovat paikallaan. Että tämä tehtiin juuri nyt, ei johdu mistään muusta kuin kapitalismin pulan ja siitä johtuvien vastakohdien syventymisestä. *Liitto tarkoittaa sotaa Neuvostoliittoa vastaan Neuvostoliiton kukistamiseksi, proletarisen vallankumouksen päätukikohdan kukistamiseksi.* Valkoinen Suomi tavoittelee sen kautta Neuvosto-Karjalaa. Eräänä osotuksena tämän pyrkimyksen alastomuudesta ja kiihkeydestä juuri nyt, kapitalismin pulan terävänä kautena, on mm. Akateemisen Karjala-seuran "itsenäisyjuhlassa" Helsingissä seuran erään johtajan virallinen puhe, jossa puhuja julisti, että "Wienaan, Aunukseen ja Inkeriin meillä on oikeus(!). jonka velvotuksena emme voi tinkiä, ennenkuin raja on siirretty sinne". Ja tämän liikkeen takana ovat useimmat Suomen suurpankit ja johtavat lahtaripolitiikit. Konkreettisena todistuksena Suomen porvariston näistä pyrkimyksistä teossa ja käytännössä ovat erinäiset aineelliset toimenpiteet. Niitä ovat m. m. *valkoisen Suomen sotavoimien vahvistaminen, valko-Suomen sotakelpoisuuden kaikin puolinen kaikilla keinoilla edistäminen. Sotilasmenoja lisätään, armeijan kuntoisuutta pyritään kohottamaan, laivastoa rakennetaan. Valmistuuhan vuonna 1930 kaksi laivaa niistä laivoista, jotka sosialidemokraattinen hallitus aikanaan tilasi.*

Suojeluskuntaa vahvistetaan mm. reservien laajentamista silmälläpitäen. Porvaristo kootaan mahdollisimman tarkkaan kaikkiin sotilaallisiin yhtymiin. Naiset ja lapsetkin militarisoidaan. Kouluopetuskin on tänä sykysynä alistettu palvelemaan porvariston imperialistisia tarkoituksia. Ja vuosi vuodelta tämä varustelu-toiminta, johon liittyy valkoisen valtakunnan taloudellinen ja poliittinen valmistaminen rosvohyökkäykseen, on kasvanut ja kiihynyt, sitä mukaa kun kapitalistinen huusholli on ahdingossa ahtaammalle joutunut.

### **III. Työätekevien riistämisen tehostaminen kapitalistisen talouden kilpailukyvyn kohottamisen keinona.**

Paitsi uusien markkinain valtaamista, tavoittelee Suomenkin kapitalismi nykyisenä pulakautenaan erikoisella kiihkolla *kilpailukykynsä kohottamista*. Kilpailukyky kohoaa sen kautta, että tuotteet halpenevat ja halpojen tuotteiden avulla taas pyritään laajentamaan markkinat, niinhyvin ulkoiset kuin kotimaiset. Kapitalistit pyrkivätkin nyt kiihkolla ja kaikin keinoin halventamaan tuotantokustannuksia.

Meitä kiinnostaa lähinnä ne keinot, joilla kapitalistit alentavat tuotantokustannuksia syöläisten ja köyhän maalaisrahaan kustannuksella. *Ja nykyiselle tilanteelle työväen ja maalaisköyhälistön lisätty riistäminen on erikoisen ominaista.*

Lähinnä tällöin on havaittavissa kapitalistinen rationalisoiminen s. o. työätekevien riistämisen kaikinpuolinen kiihkeä tehostaminen tuotantoprosessissa sekä välittömästi että välillisesti. Suomessa ei rationalisoiminen joku aika sitten vielä llene päässyt niin pitkälle kuin eräissä muissa kapitalistisissa maissa, esim.



Amerikassa ja Saksassa. Ja valko-Suomen kapitalisteilla ei vielä tuonnottain ole ollut niin ankaraa objektiivista pakkoakaan rationalisoimiskysymysten kiireelliseen ratkaisuun tärkeimmillä, ratkaisevimmilla tuotannon aloilla. Suomellahan on edellisinä vuosina ollut esim. puu- ja paperimarkkinoilla suhteellisesti vahva asema: yksi suurimpia noiden tuotteiden myyjiä, jolla osittain on ollut monopoliasema. Tätä asemaa on lisäksi vahvistanut Ruotsin ja Norjan vaastaavien kapitalistiryhmien kanssa solmitut hinta- ja tuotantomäärää koskevat sopimukset, joilla on tähdätty yhtäältä markkinahintain määräämiseen ja toisaalta markkinain hallitsemiseen. Toiseksi, Suomen työväen elintaso kansalaissodan jälkeen on palkkain alhaisuuden vuoksi ollut paljon alhaisempi kuin muissa maissa, esim. alhaisempi kuin Ruotsissa. Kansalaissodassa 1918 saavuttamansa voiton kautta saattoi porvaristo pitkäksi aikaa painaa työväen elintason alas. Nämä kaksi Suomen kapitalistille edullista seikkaa ovat tehneet, että kapitalisteille ei viime aikoihin saakka ole ollut sellaista pakkoa tuotannon ratsionalisointiin kuin eräiden muiden maiden kapitalisteilla. Mutta kapitalismin pulan terävöityminen, sen sisäisten ristiriitojen tavaton kärjistyminen on nyt nostanut kysymyksen päiväjärjestykseen suurella voimalla. Eräillä teollisuuden aloilla, kuten esim. paperi- ja rakennusteollisuudessa on jo menty aika pitkälle. *Rationalisointi on nyt kaikilla aloilla kapitalistien päivän tunnuksena.* Nyt on rosvoavan pääoman turnus: rationalisointi on pantava toimeen, missä sitä ei ole vielä tähän mennessä toteutettu. Jos luette kenen tahansa Suomen porvarillisten talousmiesten nykypäiväisiä kirjoituksia, niin yhtenä pääkohtana niissä kaikissa on ratsionalisoinnin kaikissa muodoissa toimeenpanon välttämättömyyden selvittäminen. Se on merkki pulasta.

Tähän liittyy myös kysymys n. s. *teknillisistä parannuksista*. Mutta nykyisenä kautena jokainen parannut kapitalistisessa tuotantotekniikassa *merkitsee työläisten entistä suurempaa uuvuttamista, entistä suurempaa riiston tehostamista ja on siis taantumuksellinen*. Kominterinin Tpk:n viimeisessä X:ssä täysi-istunnossa todettiin, että kaikenlaiset kapitalismin toimeenpanemat teknilliset parannukset ovat nyt vastavallakumouksellisia, koska ne tarkoittavat kukistettavaksi kypsän kapitalismin jälleen rakentamista ja työväestön elintason painamista yhä alemmaksi.

Meillä täällä Neuvostoliitossa kyllä myös rationalisoidaan ja parannetaan tekniikkaa, mutta se on *sosialistista rationalisointia* ja tehdään tarkoituksella vahvistaa sosialismia ja edistää sen kasvamista yhä koivoavassa vauhdissa sekä parantaa työväen elintasoja yhä kasvavassa mitassa mitkä molemmat tapahuvatkin. Kapitalistinen rationalisointi on yksi niitä pääkeinoja, joilla kapitalismi koettaa parantaa asemaansa. Kapitalistinen rationalisointi tapahtuu kokonaan työväen elintason alentamisen kustannuksella.

Tuotannon supistaminen ja sen yhteydessä työläisten joko *kokonaan työttömiksi saattaminen tai osittaiseen työttömyyteen heittäminen* palvelee myöskin pääoman pyrkimyksiä kohottaa kilpailukykyään. Työttömyys kapitalistimaissa muuten on ilmaus siitä, että kapitalismi ei pysty käyttämään niitä tuotantovoimia, jotka se on manannut esiin. Työttömyys merkitsee työvoiman suurempaa kilailua työmarkkinoilla, mikä on omansa johtamaan työvoiman hinnan alentumiseen. Työpalkat laajan työttömyyden aikana aina laskevat. *Kapitalistit näet käyttävät hyväksi työttömyyttä painaakseen työpalkkoja. Se tapahtuu Suomessakin nykyään. Mutta samalla kun rappeutuva kapitalismi leviittää työttömyyttä, tapahtuu kapitalistien taholta val-*

tiovallan avulla taistelu työpäivän pidentämiseksi, siinä muodossa mm., että tapahtuu jatkuva hyökkäys 8-tunnin työpäivää vastaan siinä mitassa, että työväen taistelulla aikaisemmin saavutettu 8-tunnin päivä osittain on enää vain muisto. Mitä pahemmaksi on paisunut työttömyys ja kilpailu työmarkkinoilla sekä työväen palkkataso huonontunut, sitä helpompi on kapitalistien ollut pakottaa työläiset itsekkin luopumaan 8-tunnin päivästä määrättyissä tapauksissa.

Kolmantena muotona kilpailukykyä kohottamisessa on porvaristolla *pääoman verotuksen alentaminen ja työtätekevien verotaakan lisääminen*. Viime vuodet on Suomessa kulkeneet tällä linjalla. Nykyään erikoisella kiihkolla sitä ajetaan. Kaikki porvarilliset ovat sitä mieltä, että kapitalistien omaisuuden ja riistotulojen verottamista pitää alentaa ja samaan aikaan korottaa työväen ja muiden työllään elävien veroriistäntää. Tämä kapitalistisen lisäarvon ja pääoman verotuksen helpottaminen ja työtätekevien veroilla riistämisen tehostaminen merkitsee luonnollisesti samanaikaisesti kapitalismin kilpailukyvyyn edesauttamista. Ja samalla kuitenkin verotaakka yleensä kasvaa. *Suomi onkin niitä maita, joissa verot ovat kaikkein raskaimmat*. Tämä veroriistännän kasvu taas on välitön seuraus porvariston sotavarustelujen vaatimien menojen ja lahtarivallan sortokoneiston menojen jatkuvasta kasvusta, jota sortokoneistoa porvaristo tarvitsee ennenkaikkea työväkeä ja köyhää maalaisväkeä kuristaakseen.

#### **IV. Kapitalismin pula ja maaseudun työtätekevä väestö.**

Fyrkiessään tehostetun riistämisen kautta kohottamaan kilpailukykyänsä ei Suomen kapitalismi tyydy

hyökkäämään taloudellisesti ainoastaan teollisuustyöväkeä vastaan, vaan myöskin *maaseudun palkkaköyhälistöä ja työtätekeviä talonpoikia, varsinkin köyhiä talonpoikia vastaan*. Kapitalismin yleinen pula aiheuttaa jo välittömästikin maaseudulle ja sen väestölle uusia vaikeuksia. Jo vuosikausia vallinnut maatalouspula, jota on Suomessa kärjistänyt v. 1928 laaja ja 1929 eräitä seutuja koskenut kato, on vaan syventynyt ja se vuorostaan terävöittänyt kapitalismin pulaa, varsinkin kotimaisia markkinoita varten työskentelevän teollisuuden pulaa sen kautta, että maaseudun köyhtynyt työtätekevä väestö on menettänyt ostokykyytensä. Mutta nykyinen kapitalismin pula koskee maaseutua toisellakin tavoin. Köyhimmät talonpojat ovat aina olleet huomattavana osana metsätöiden tekijöistä varsinaisten palkkatyöläisten ohella, samoin myöskin uittotöissä. Sahateollisuuden supistuminen merkitsee siis myöskin tavattomaa työttömyyttä ja vaikeuksia maalaisköyhälistön ja työtätekevien talonpoikien keskuudessa. Oikeastaan kapitalismin *pula kohtaa usein murhaavamin työtätekeviä talonpoikia* kuin teollisuustyöläisiä. Teollisuustyöväellä ei ole mitään, mitä siltä ottaisi esim. veroryöstäjä saapuessaan, ja työläisen ainoasta todellista omaisuutta, työvoimaa, ei voi ulosmitata huutokaupattavaksi, mutta talonpojalla on omaisuutta, jonka ottaminen täydellisesti kaivaa hänen altaan pohjan työtätekevänä talonpoikana. Ja ryöstävä kapitalismi käy armotta käsiksi heidän pikkuomaisuuteensa, jonka avulla työtätekevä köyhä talonpoika tekee työvoimansa hedelmälliseksi, saaden niukan leipäpalasensa. *Verojen ryöstäjä ei lähde pois sillä, että hänelle sanoisi, ettei ole mitään*. Jos ei ole rahaa, niin mitataan ulos köyhän ja pikkutalonpojan kiinteä tai irtain omaisuus. Samaan aikaan tapahtuu myöskin *talonpoikien riistämistä pankkipäädöman kautta*. Rahajula te-

kee lainoista maksettavat korot yhä suuremmiksi. Suomen talonpoikaisto onkin maailmansodan jälkeen velkaantunut yhä kasvavassa määrässä. Maataloudessa jo pitemmän aikaa vallinnut pula on tätä velkaantumista kasvattanut, yhdessä lahtarivaltion verokarhujen kanssa. Verokarhut ja pankkien asiamiehet käyvätkin työläistalonpoikien omaisuuden kimppuun yhä julkeammin. Vuosikymmeniin *ei ole ollut niin paljon talonpoikaistalojen pakkohuutokauppoja kuin nyt*. Tällä tapaa Suomen kapitalismi hyökkää maaseudun työtätekevien kimppuun riistäen ja raastaen, kohottaakseen kilpailukykyään ja valmistaessaan rosvosotaa. Työtätekevä talonpoikaisto köyhtyy nopealla vauhdilla. Niin kauvan kuin kapitalismi on pystyssä ja sen valkoinen komento hallitsee, ei työtätekevällä talonpojalla muuta olekaan odotettavissa.

## **V. Fascismi pääoman hyökkäyksen terästmisen aseena.**

Näemme että kuolettavassa pulassa oleva kapitalismi yrittää kaikkia kanavia myöten elinvoimiaan lisätä ja taloudellista pohjaansa vahvistaa. Mutta samalla näemme, että pula on vain pahentunut, mikä luonnollisestikin on välttämättömyydellä kärjistänyt luokkien välisiä ristiriitoja ja välttämättömyydellä tulee niitä kärjistämään, samalla kun kapitalismin sisäiset vastakohtat eivät voi olla kärjistymättä niin hyvin kansainvälisesti kuin kussakin maassa erikseen mikä taas vuorostaan on omansa terävöittämään luokkien suhteita. Ja niin kehittyy tekijät koko porvarillisen, valkoisen komennon valtiolliseen pulaan.

Tältä taustalta on katseltava Suomessa nykyään nopealla vauhdilla tapahtuvaa *porvariston fascistisoi-*

*tumista ja fascististen sortomenetelmien käytäntöön ottamista* valkoisen komennon jokapäiväisessä esiintymisessä. *Avoim fascistinen sortokomento ja diktatuuri on astunut näyttämölle. Sama suunta muuten kuin muual-  
lakin.*

Porvariston fascistisista pyrkimyksistä ovat kerto-  
neet niiden omat vakuutukset, että *heille ei enää riitä  
porvarillinen parlamenttarismi* ja vielä näihin asti val-  
linnut muodollinen 'demokratia'. Sen avulla ei saa  
aikaan sellaisia toimenpiteitä, joilla valtiotalous para-  
nisi. Porvarillinen parlamenttarismi ja valkoinen, "de-  
mokratia" ei riitä saamaan riistettyä työväkeä ja maa-  
laisköyhälistöä tyytyväiseksi oloihinsa eikä töyväkeä  
"pysymään kurissa". Porvarillinen demokratia, joka  
kuten tunnettua, on kansanvaltaa vain lahtarikomen-  
non pitäjille eikä työtätekeville, ei riitä ratkaisemaan  
niitä kysymyksiä, joihin porvaristo nyt niin kipeästi  
ratkaisua kaipaa. Maalaisliittolaiset porhot etsivät sen  
vuoksi 'tarmokasta miestä', toisin sanoin fascistidik-  
tattoria. Toiset puhuvat, että yleinen äänioikeus pitää  
rajoittaa. Nyt se on 24 vuodessa, sitä ikärajaa pitäisi  
korottaa, taikka pitäisi asettaa verosensus vaativat fas-  
cistit. Italiassa, kuten tiedämme, on äänioikeus vain  
fascisteilla.

Porvarillinen demokratia on aina diktatuuria työ-  
väkeä ja muita työtätekeviä kerroksia vastaan. Tä-  
hänastisessa valkoisessa diktatuurissa eteenpäinmeno  
merkitsee sitä, että porvaristo ottaa käytäntöön yhä  
häikäilemättömämpää diktatuurinsa muotoja. Viime  
viikkojen vainotapahtumain sarja Suomessa puhuu sel-  
vää kieltä edessä olevan fascistisen sortokauden luon-  
teesta. Sille on luonteenomaista vallankumouksellisen  
työväenliikkeet fascististen *poikkeuslakien* alaiseksi ju-  
listaminen. Ei ole epäilemistä, että *porvaristo aikoo  
fascistidiktatuurinsa avulla lyödä maahan kaiken työ-*

*väenliikkeet*, joka toimii kumouksellisen luokkataistelun pohjalla, sikäli kun lahtarien kynnet vaan ylettyvät siihen. Porvaristo luulee sen kautta voivansa tukahuttaa sen vastuksen, mitä kapitalismin yhä paheneva pula synnyttää siitä pulasta kärsivien työtätekevien joukoissa.

Fascismin avulla on porvaristo mobilisoinut aivan erikoisia voimia avukseen. Niiden hankkimiseksi se käyttää hyväkseen pulaa. Nykyinen kapitalismin pula koskee niin hyvin riistäjiä kuin riistettyjä, mutta tietysti eri lailla. Riistäjät ovat kuohuksissaan riistosaa-liinsa vuoksi, riistetyt asemansa entisestään kurjistumisen vuoksi. Pikkuporvarillisten kerrostien ja osittain maalaisköyhälistönkin valistumattomat ainekset eivät käsitä pulan ja hätänsä todellisia syitä. Porvaristo ja suurtalonpoikaisto käyttää näiden valistumattomien työtätekevien ainesten hätää ja kiihkoa hyväkseen yllyttääkseen ne taistelevaa työväkeä vastaan. Tunnetussa Lapuan fascistiretkessä oli huomattavin joukko tunnettuja fascistiherroja ja suurtalonpoikia, mutta epäilemättä myöskin epätoivoisten, pimeitten työtätekevien talonpoikien keskuudessa on fascistiselle yllytykselle otollista maaperää. Kaikissa maissa, missä porvaristo on pystyttänyt avoimen fascistidiktatuurin, on porvaristo käyttänyt fascistikaappauksen toimeenpanossa hyväkseen juuri pikkuporvarillisia kapitalismin henkisesti ja aineellisesti rappeuttamia kerroksia. Niin tapahtui Italiassa, niin Bulgariassa ja niin myös Puolassa fascismin astuessa valtaan.

Fascismin aktiivinen esiintyminen kapitalismin rappeutumiskauden porvarillisen valtajärjestelmän erikoisena sortometoodina tapahtuu kapitalistisen talouden ja porvarillisen demokratian kärkevän pulan olosuhteissa. Sen osottaa nykyinen tilanne Suomessakin todeksi. Mutta lisäksi osottaa historiallinen kokemus,

että porvaristo työntää fascistisen diktatuurinsa ja fascistiset sortomenetelmänsä esiin hetkellä, jolloin on yhdeltä puolen vallinnut työväen joukkojen aktivisuus ja kumouksellisen liikkeen nousu sekä toiselta puolen tämän nousutahdin sellaisella hetkellä, jolloin työväki on taistelussaan tilapäisesti kärsinyt pienemmän tai suuremman tappion.

Millasiella hetkellä fascistidiktatuuri esim. Italiassa perustautui? Sehän tapahtui senjälkeen, kun työväki oli vallannut tehtaas, mutta ei keyennyt pitämään niitä hallussaan. Työläisten vallatuista tehtaista ulos ajo ja aseistariisumista seurasi fascistikaappaus avoimine fascistidiktatuurineen, Bulgariassa fascistidiktatuuri pystytettiin senjälkeen, kun siellä oli talonpoikain kapina kukistettu.

Onko Suomessa viime ajoilla tapahtunut mitään, mikä vastaa näitä historiallisia esimerkkejä fascismin avonaisessa esiintymisessä? *Suomessa on oikeastaan ollut puolfascisimia jo yli kymmenen vuotta. Mutta aivan semmoisia keinoja kuin porvaristo viime marraskuusta lähtien on alkanut käyttää luokkatietoisen työväen vainoamisessa ja poikkeusasamaan asettamisessa se ei ole ennen käyttänyt, kun lasketaan pois v. 1918. Marraskuun puolivälissä oli, kuten tiedetään, vankien nälkälakko ja siihen liittyneenä julistettu maata käsitävä mielenosotussuurlakko ja viimeksi mainittu mieles-tämme päättyi osittaiseen tappioon. Tappio on siinä, että todellista suurta joukkolakkoa ei tullutkaan, ei ainakaan niin valtavaa, kuin objektivisesti olisi ollut mahdollista. Seuraavana päivänä lakon jälkeen sanotaan irti tuhansia työläisiä työstä. Heti senjälkeen alkoivat Lapuan fascistihyökkäykset, sitten koko se muu fascistihulina lehdissä, valtiopäivillä, maakunnassa väkivaltoineen, uhkauksineen, aseitten kalistuksineen. Jos marraskuun suurlakko olisi kulkenut toisella tavalla,*



niin toinen olisi vaarmaankin ollut juttu. Ei porvarien viha kyllä sen pienempi olisi ollut, mutta niitten viha olisi ollut ponnetonta joukkojen suuren liikkeen muuria vastaan. Mutta kun lakko jäi suhteellisen pieneksi, etumaisten joukkojen liikkeeksi, niin porvaristo käytti heti tilaisuutta hyväkseen ja pani käyntiin hurjan vastahyökkäyksen. Jokainen tavallisessa taloudellisessa lakossa ollut työmies tietää omasta kokemuksestaan sangen hyvin, että jos lakko on ollut suuri ja yksimielinen ja siinä saavutetaan, mitä on vaadittu, niin kapitalistin täytyy purra vaan hammasta, mutta sillä ei ole voimaa ryhtyä joukkokostoon. Mutta jos lakossa hävitään, niin häviötä seuraa lisäksi usein kosto ja vaino.

*Opportunistiset oikeistijohtajat* Suomessa ovat lakon jälkeen itsensä pesemisen tarkoituksessa jo laske-  
neet liikkeelle selityksen, että lakon julistaminen nykyoloissa oli tyhmä teko, ja kohdistavat moitteensa aktiivisiin työläisiin ja kommunisteihin, jotka lakkoa kannattivat, sekä työväenjoukkoihin sen johdosta, etteivät ne lähteneet liikkeelle niin hyvän asian puolesta. Tähän opportunistien "arvosteluun" ja "arvioimiseen" palaamme vielä tuonnempana. Nyt sanottakoon, että niiden katsomus on läpikotaisin oikeistolaisen opportunistin kyllästävä ja siis väärää. Tässä yhteydessä on vain todettava, että pyrkimys työväestön alaslyömiseen fascistisin menetelmin porvaristolla oli jo aikaisemmin ollut olemassa, sitä enemmän mitä vaikeammaksi kapitalismin pula on käynyt. Mutta työväen tappio suurlakossa rohkaisi porvaristoa käymään päälle, jota tilaisuutta se oli itselleen vaaninut. Sanalla sanoen: työväen joukkoliikkeen hetkellinen osittainen pysähdys ja epäonnistuminen lakossa rohkaisi epäilemättä porvareita hyökkäyksessään. Niinhän muuten on aina sodassa ja luokkien taistelukin on sotaa. Suomen porvaristo ei jättänyt käyttämättä itselleen edullista het-

keä. Nyt se puskee täydellä voimalla kaikkea kumouksellisella luokkataistelukanalla olevaa työväen liikettä vastaan kaikin fascistisin metoodein. *Se on tämän ajankohdan erikoinen tunnusmerkki.* Porvaristo pyrkii fascistisella terrorilla tekemään työväen vastustuskyvyttömäksi, painamaan alas köyhien talonpoikien tyytymättömyyden, jotta pääoma saisi häiritsemättä toteuttaa taloutensa pulasta nostamiseen tähtäävän ohjelmansa, jonka pääsisältö, kuten olemme nähneet, on työtätekevien riistämisen kaikin puolinen tehostaminen ja sosialismia rakentavan Neuvostoliiton kimppuun hyökkääminen. Tämä kaikki osottaa, kuinka kärjistyneet luokkasuhteet nykypäivien Suomessa ovat.

## **VI. Luokkien taistelun kärjistymisen prosessissa paljastuu sosialidemokratian sosialifascistinen luonne täydellisesti.**

Tämä tosiasia on nykyisessä tilanteessa Suomessakin käynyt yhä ilmeisemmäksi. Sillä rinnan porvariston fascistisoitumisen ja fascististen sortomenetelmien käytäntöön ottamisen kanssa porvariston taholta, on myöskin *sosialidemokratian sosialifascistisuus tullut näkyviin entistä enemmän.* Porvariston fascistinen sortokomento on saanut sosialidemokratian johtajain avoimen kannatuksen. Viime viikkojen tapahtumissa ovat sosialidemokratian johtajat kulkeneet aktiivisina osanottajina työväkeä vastaan käydyssä tistelussa. Samalla ne entistä kiihkeämmin ja avonaisemmin pyrkivät työväenliikkeen sisälläpäin hajottamaan työväen luokkavoimia, kuten niiden hajotustyö ammatillisessa liikkeessä osottaa. Ne ovat fascistisen porvariston kanssa yhdessä saattaneet eduskunnassa läpi sen poikkeuslain, jonka avulla työväen julkiset taistelujärjestöt

porvaristo koettaa hävittää ja tuhota. Kun noskejoh-  
tajat eivät omin voimin ja lahtarivallan avulla tähän  
asti kyenneet hajottamaan ja särkemään työväen jul-  
kisia taistelujärjestöjä, niin ne nyt lahtarikuvernöörin  
ja palkattujen provokaattorien "laillistetulla" avulla  
pyrkivät saavuttamaan heidän ja kapitalistien yhteisen  
tarkoituksen. Sosialifascismin aktiviteetin kiihtymisen  
syytä on sama, mikä porvariston fascistisoitumisenkin,  
nim. kapitalismin pulan syventyminen ja kaikkien vas-  
takohtien ja ristiriitojen terävöityminen joka järkyttää  
sekä kapitalistista taloutta että porvarillista valtajär-  
jestystä. *Samallaisella innolla kuin työväen sortami-  
sessa häärää sosialifascismi myös kapitalistisen talou-  
den kohentamispuuhissa.* Äskettäin päätti työnsä suuri  
talouskomitea, joka tutki, mitä on porvariston tehtävä  
taloudellisen pulansa voittamiseksi. Se komitea luon-  
nollisesti suositteli työväen ja yleensä työtätekevien riis-  
tämisen tehostamista kaikkia teitä. Siinä komiteassa  
oli mukana *Suomen huomattavin sosialifascisti Tanner.*  
Me emme tätä ihmettele, mutta mainitsemme sen tässä  
vain yhtenä tosiasiana ja esotuksena siitä täydellisestä  
yniteistyöstä, mikä fascistisen porvariston ja socialfa-  
scismin välillä vallitsee ja jotka, kuten sanottu, esiintyi  
myöskin eduskunnassa äskenkäsitellyn työväen järjes-  
töoikeuden tuhoamista koskevan lain läpiviemisessä.

Ei ole epäilystä, että sosialifascistien viimeaikainen  
itsensä poljastaminen on auttanut työkansaa näkemään  
asian todellisen laidan sosialidemokratian suhteen.  
Mutta toisaalta täytyy tunnustaa, että vielä on työ-  
kansaa, joka ei ole saanut silmiänsä auki eikä vielääkään  
näe sosialidemokratian todellista fascistista luonnetta.  
Se on osaksi kommunistienkin syy, sikäli, että ne eivät  
ole tosiasiaan avulla riittävästi osoittaneet näiden her-  
rojen lahtarimaisuutta, fascistisuutta. Ja kuitenkin  
tietoisuus siitä, että *sosialidemokratia on porvariston*

*puolue eikä työväen puolue, että se kapitalismin pulan ja luokkien taistelujen kärjistymisen kautena välttämättömyydellä yhä enemmän muuttuu avoimeksi sosialifascismiksi, sekä yhdessä fascistisen porvariston kanssa kuristaa taloudellisesti työväkeä ja maalaisköyhälistöä, pyrkii fascistidiktatuurilla lyömään maahan sen valtiollisen ja taloudellisen taistelun, — niin, tietoisuus tästä sekä kaupungin että varsinkin maaseudun riistetyissä joukoissa on edellytyksenä fascistidiktaturia vastaan suuntautuvan joukkotaistelun laajenemiselle, syvenemiselle ja terävöitymiselle. Mutta sosialifascismi on itse tarjonnut tosiasiat tämän tietoisuuden syventämiseksi ja juurruttamiseksi. Niitä on vain osattava tyäsin mitoin käyttää eristääkseen nuo roistot työtätekeivistä joukoista, joiden kannatuksen kautta niillä ainoastan on poliittinen merkitys.*

## **VII. Työväenjoukkojen vasemmistuminen ja aktivisoituminen vastauksena pääoman kiristyneeseen hyökkäykseen.**

Pääoman kaikinpuolisen hyökkäyksen kiihdyttäminen sosialidemokratian johtajain myötävaikutuksella, työväenluokan taloudellisen aseman huonontuminen ja sen taisteluvapauden kiristyminen ei voi olla synnyttämättä syvää tyytymättömyyttä ja joukkovastustusta työväessä. Tämän on SKP todennut konkreettisten ilmiöiden pohjalla viime vuoden aikana eri yhteyksissä arvioidessaan valtiollista tilaa Suomessa sekä sen kehitystä.

Kominternin X plenum heinäkuussa lausui kansainvälisenä arviona m. m. ”Työväenluokan aseman huonontuminen kapitalistisen riiston kasvun ja kiristyksen lisääntymisen yhteydessä, sosialidemokratian itsepaljastus, joka avoimesti esiintyy yhdessä porvariston kanssa

työväenluokkaa vastaan ja toteuttaa socialifascistista poiitiikkaa, kommunismin vaikutuksen kasvaminen työväenjoukoissa johtavat työväenjoukot aktiivisemmän taistelun keinoihin porvaristoa vastaan. *Pääoman hyökkäys kohtaa jo työväenluokan vastarinnan kohoavan voiman*".

On ilmeistä, että kehitys työväenluokassa myös Suomessa on viime aikoina kulkenut tähän suuntaan.

Viimeisenä parina vuonna vasemmistumisprosessi ja aktivoituminen työväen keskuudessa on ollut tosiasia, jota ei voi kukaan tosiasioilla kieltää. Työväen luokkataisteluliikkeen yleinen kehitys sekä erikoisesti v. 1927—28 työtaistelut puhuvat tästä ja nimenomaan *työväenjoukkojen vastarinnan ja aktivoitumisen kasvusta*.

Lähemmältä aikaisemmalta ajalta otettakoon pari kuvaavaa esimerkkiä osottamaan vallinnutta suuntaa joukkojen liikkeessä. Ensinnäkin on mainittava vuoden 1928 lopulla *kunnallisvaaleissa* luokkatietoisien työväen saavuttama huomattava menestys. *Maaseudullakin voitti kumouksellinen proletariaatti alaa*. Mutta siellä tapahtui lisäksi uudestaan ryhmittymistä myös sillä tavalla, että talonpoikaisto siirtyi suurkapitalistipuolueitten vanavedestä maalaisliittoon, luullen sitä todelliseksi puoltajakseen, mutta tietysti tulevat petetyiksi. Mutta tärkeätä kuitenkin on, että maaseutu on liikkeellä, josta tietysti vallankumouksellisen proletariaatin on otettava vaari, jotta fascismi ei saa kapitalismin pulan tyytymättömiksi saattamia työtätekeviä aineksia mobilisoiduksi työväkeä vastaan. Toiseksi on erikoisesti mainittava *kuljetustyöläisten monikuukautinen lakko*, joka luonteeltaan monessa suhteessa oli ilmaus proletariaatin vastahyökkäyksestä ja joka järkytti Suomen kapitalismin sisäistä tilaa ja kärjisti vastakohtia, saaden poliittisen luonteen. Osotuksena siitä,

että satamalakko nykyoloissa huomattavasti järkytti kapitalistista järjestystä (ja olisi vielä enemmän tehnyt sen, ellei sitä olisi koko ajan johdettu täysin reformistisella tavalla), on se, että *valtiovallan, pääoman ja sosialifascististen johtajain kolmiyhteys erikoisen tarkkakaasti teki työtä saadakseen sen likvidoiduksi pääoman etujen mukaisesti.*

Myöhemmistä työväen vasemmistumisen ja aktivoitumisen ilmiöistä manittakoon seuraavaa: Kemin seudun samatyöläisten *poliittinen joukkolakka* keväällä 1929 mielenosotuksena sodanvaaran johdosta, Martiniemen *sahatyöläisten lakko* kapitalistien hyökkäyksen johdosta huonontaa työväen elintaso, luokkatietoisien työväen suhteellisen suuret *vappumielenosotukset*, sosialifascistien jäädessä monin paikoin vallan ilman joukkoja.

Tähän sarjaan on myöskin luettava luokkatietoisien työväen *eduskuntavaaleissa* saavuttama huomattava menestys sekä ammatillisesti järjestyneen työväen laaja *joukkoliike Köpenhaminan sopimuksen puolesta*, mikä liike osottaa Neuvostoliiton puolustamisen välttämättömyyden käsittämisen syventymistä. Tämän proletaarisen velvollisuuden julkituominen Suomen lahtarikomenton olosuhteissa on merkittävä huomattavaksi joukkojen taistelutietoisuuden ja taisteluhaluun osotukseksi, sitäkin enemmän kun sekä nosket että oikeisto-opportunistit ovat koettaneet *sammuttaa juuri tätä joukkojen mielenilmaisua.*

Mutta "vallankumouksellisen työväenliikkeen uuden nousun kasvua", kuten luonnehtii Kominternin X plenum työväenliikkeen uusia ilmiöitä nykyään, osottaa ennenkaikkea *elokuun 1 päivän sodanvastaiset mielenosotukset.* Näihin elokuun 1 päivän tapahtumiin luonteensa puolesta verrattavia joukkoliikehtimisiä Suomessa ei ole ollut sitten Bobrikoffin aikojen ja v. 1917.

Tapahtui katuliikkeitä, joissa työväki tappeli poliisia vastaan. Porvarihallituksen ja sen virkavallan kielto-määräyksiä rikottiin. Joukot virtasivat kaduille ja monin paikoin päättäväisyydellä ja taidolla valtasivat kadut. Huolimatta monista puutteista, joista kommunistinen puolue ja nuorisoliitto kamppailun järjestäjinä ja ohjaajina ovat vastuussa, tämä päivä on kuitenkin katsottava sellaiseksi joukkojen esiintymisen ilmaukseksi, mikä hyvin vahvistaa Kominternin arvion nykyisestä kaudesta, että ollaan "vallankumouksellisen, työväenliikkeen uuden nousun kasvamisen" kaudessa sekä kumoaa Väisästen ja muitten oikeisto-opportunistien väitteet, ettei viime kuukausina olisi ilmennyt joukkojen vallankumouksellista valmiutta.

*Lokakuun vallankumouksen 12-vuotispäivän* vieton valmistuskamppailu osotti niinkään joukkojen poikkeuksellista aktiivisuutta. Se, että joukot edeltäpäin kannattivat katumielenosotuksia ja lyhyitä mielenosotuslakkoja, puhuu siitä, että joukot osottavat halua siirtyä "aktiivisemmän taistelun keinoihin porvaristoa vastaan".

Joukkojen taisteluhalu osattaa myöskin se *aktiivinen myötätunto, mikä oli työläisillä nälkälakossa oleviin Tammisaaren ja muitten lahtarivankilain poliittisiin vankeihin* heti kun tuli tiedoksi, että vankitoverit olivat päättäneet ryhtyä tähän vakavaan taistelukeinoon räakkääjiensä menettelyä vastaan protesteerataksaan. Oikeisto-opportunistien yksi johtava mies, M. Väisänenkin tunnustaa (vaikkei hänellä yleensä silmää olekaan joukkojen vasemmistumiselle nykyään) *Am-mattijärjestön lehden marraskuun numerossa joukkojen välittömän liikehtimisen nousun*, joka Suomen oloissa on tällä kaudella aivan uusi ilmiö, seuraavasti:

"Nälkälakko ennen vastalauselakkoa sai paljon työläisiä liikkeelle kokouksiin. Niissä tuntui kaikkialla

olevan tuhansien työläisten myötätunto ja tuki vankien asian puolella. Innostus toimia vankien hyväksi näytti erittäin suurelta. Nämä valtavat joukkokokoukset vaativat kiihkeästikin Ammattijärjestön toimenpiteitä vastalausejakon, jopa suurlakonkin muodossa ja saamme olla varmat, että jos AJ:n johto ei olisi vastalausejakkoa julistanut, olisi se saanut vastaansa suunnatoman arvosteluryöpyn”.

\*Nämä M. Väisäsen sanat, jotka ovat lähteneet Suomen työväen keskeellä eläneen, sen liikettä omin silmin nähneen ja pyrkimyksiä välittömästi seuranneen ”johdonmukaisen vasemmistolaisen” (jolla nimellä oikeisto opportunistit itseään nyt kutsuvat) kynästä eikä ”moskovalaisen tai leningradilaisen emigrantin” kynästä, nämä Väisäsenkin kuvaukset osottavat selvääkin selvemmin, että *”vallankumouksellisen työväenliikkeen uuden nousun kasvu” on Suomessakin käsillä*, että työväen joukot ovat Suomessakin käymässä *”aktiivisemmän taistelun keinoihin porvaristoa vastaan”*, että *”joukkojen vallankumouksellinen valmius” on kasvamassa ja voimistumassa*, mikä onkin mitä luonnollisinta, koska kapitalismin pula kaikkine siitä johtuvine ristiriitoinen ei voi muuhun viedäkään. Samalla kun Väisänen omalla tilannekuvauksellaan vahvistaa — vasten tahtoaan — kommunistien analyysin, antaa hän — myöskin vasten tahtoaan — murhaavan iskun omalle ja hengenheimolaistensa johtopäätöksille analyysistään, nim. sille väitteelleen, että Suomessa olisi ”tällä hetkellä utopia” kaikki se mitä opportunisti Väisänenkin juuri vähäistä ennen edellä lainaamassamme lausunnossaan oli sanonut.

Tämä joukkojen kumouksellisen aktiviteetin esiintyminen aika korkeassa mitassa marraskuussa, vaikka niillä oli kokemuksen kautta nähtävissään porvariston menettely elokuun 1 päivän kamppailujen johdosta (po-



liisien pamputukset, työstä erottamiset, kymmenet vangitsemiset, sakot työläistovereille, suojeluskuntain mobilisoimiset, sosialifascistien provokatio ja lahtariylytys) osottaa vain, kuinka oikeassa oli Kominternin X plenum yleensä ja kuinka soveltuu Suomeenkin plenumin lausunto: "Porvaristo käyttää lokkolaisia vastaan kapitalistisen valtion kaikkia kiristyskeinoja (vangitsemiset, työstäerottamiset, ampumiset). Tämä aiheuttaa ja tulee aiheuttamaan yhä enemmän vastalauselakkoja, myötätuntoisuuslakkoja, jotka saavat selvästi poliittisen luonteen. Tämä asettaa kommunististen puolueitten eteen poliittisen joukkolakon probleemin läheisimmän ajan ratkaisevana probleemina." Etä itse marraskuun poliittinen joukkolakko ei kuitenkaan kehittynyt koko maata käsittäväksi ja tvävään kaikkia huomattavia kerroksia käsittäväksi vaan ainoastan muutamia tuhansia (arviolta 15,000) käsittäväksi, ei muuta sitä tosiasiaa, että joukoissa on aktivisoidun taistelun kysyntä lahtarikomentoa ja kapitalistista riistokomentoa vastaan henkensä ja elämänsä puolesta. Päinvastoin: syyn mielen osotuksellisen joukkolakon epännistumiseen täytyy olla muualla kuin joukoissa, jotka lakon kynnyksellä olivat jo liikkeellä ja pyrkivät edelleen liikkumaan sekä käyttämään entistä terävempiä joukkotaistelun muotoja.

Nältä joukkojen kasvavan aktiviteetin ja kumouksellisen liikkeen uuden nousun kasvamisen tosiasioita ei poista mailmasta myöskään se tosiasia, että Suomen työväen taistelu esim. jokapäiväisten elinehtojensa huonontumista vastaan on vielä suhteellisen heikkoa. heikompaa kuin esim. Skandinavian maissa mikä heikkous johtuu osaksi ammatillisen johdon reformistisesta suhtaumisesta näihin kysymyksiin ja osaksi kommunistien riittämättömästä aktivisuudesta. Heikoksi vielä myös on sanottava fascismin vastaista taistelua. Mut-

ta emme varmaankaan erehdy väittäessämme, että *joukkojen vasemmistumisen ja kumouksellistumisen nonsun prosessi tulee jatkumaan*. Rationalisoimisen johdosta yhä suuremmat rasitukset tulevat työläisten kannettaviksi. Kapitalismi jatkaa muitakin teitä puserusta ja kiristystä. Se luo välttämättä pohjaa uusille ristiriidoille ja entisten terävöitymisille. Nykyään, jolloin työnantajat, valtiovalta ja sosialifascistis-reformistiset johtajat muodostavat yhtenäisen blokin, jokainen taloudellinenkin taistelu muuttuu poliittiseksi, joka vain kärjistää luokkasuhteita. Osoituksena edelläsanotusta on se tosiasia, että työväen luokkaviholliset, porvaristo, sosialifascistit ja niiden lahtarivaltion aparaatti näkevät edessä kärjistyvien ja paisuvien luokkataistelujen näköalan. Siitäkin huolimatta, näet, että marraskuun suurlakon epäonnistuminen tiesi joukkoliikkeen etenemisen vauhdin hidastumista ja siten tilapäistä tappiota, on koko fascistis-sosialifascistinen rintama epätoivoisessa ryntäily toiminnassa, *jonka takaa kuultaa jäytävä pelko kumouksellisen joukkoliikkeen uuden nousun kasvusta*. Siis aivan toista kuin opportunistien näköpiirissä.

## **VIII. Opportunismi pahimpana jarruna työväen kehittyvien luokkataistelujen kululle ja uuden vallankumouksellisen nousun kasvamiselle.**

Kominternin X plenum samoin kuin jo VI kongressi totesivat *oikeisto-opportunismin esiintymisen erikoisena ilmiönä nykyisissä oloissa* sekä sen vaaran, mikä siitä johtuu vallankumoukselliselle liikkeelle. X plenum lausui tästä m. m.

”Vallankumouksellisen työväenliikkeen uuden nousun kasvaminen ja sosialidemokratian astuminen val-

taan Saksassa ja Englannissa asettavat Kominternin ja sen osastojen eteen erikoisen terävästi tehtävän päätävästi voimistuttaa taisteluaan sosialidemokratiaa vastaan, erikoisesti sen "vasenta" sivustaa vastaan, joka on kommunismin päävihollinen työväenliikkeen riveissä ja työväenjoukkojen taisteluaktiivisuuden kasvun pääjarru. Tämän yhteydessä on Kominternin keskeisimmäksi tehtäväksi puolueen sisäisen politiikan alalla muodostunut taistelu opportunistia vastaan, joka on porvarillisen vaikutuksen tuoja työväenluokkaan, ja sosialidemokraattisia virtauksia vastaan kommunistisessa liikkeessä. Puhdistamatta kommunistisia puolueita niin avoimista kuin peitetyistäkin opportunistisista aineksista eivät kommunistiset puolueet menestyksellisesti voi kulkea eteenpäin ratkaistessaan uusia tehtäviä, joita luokkataistelun kärjistymisen työväenliikkeen uudessa vaiheessa eteen asettaa. Tämän uuden vaiheen merkitys kommunistisiin puoluesiin nähden on siinä, että se on auttanut kehittyvien luokkataistelujen kuluessa paljastamaan rappeutuneet oikeistolaiset ainekset, jotka näissä taisteluissa esittivät lakonrikkurin osaa."

Tämä koskee kaikissa suhteissa myöskin Suomea. Mitä kärjistyneemmäksi luokkataistelutilanne on käynyt, sitä enemmän ovat oikeisto-opportunistit myöskin Suomessa nostaneet päätänsä ja sitä avonaisemmaksi käyneet esiintymisessään työväen kumouksellista taistelulinjaa vastaan. Samalla ovat myöskin pakosta paljastuneet peitetyt, pelkurimaiset opportunistiset ainekset, joitten luonnepiirteenä on, että ne eivät "henno", eivät "raaski", eivätkä "katso tarkoituksenmukaiseksi ja viisaaksi" "nyt vielä" astua oikeisto-opportunisteja vastaan taistelemaan.

SKP:n on koko olemassalonsa ajan ollut taisteltava opportunistisia virtauksia vastaan omilla riveissään, mutta varsinkin Suomen julkisessa vasemmistolaisessa

työväenliikkeessä, joka viimeksimainittu itse asiassa on ollut, kuten SKP oikeistovaaraa koskevassa päätöslauselmassa lausuu, "toimivain kerrostensa kokonpanon puolesta tosiasiallisesti kommunistien ja niitä lähellä olevien aineiden sekä puolisosialidemokrattien blokki eli yhteisrintama taistelua varten lahtarivaltaa ja Suomen sosdem. puoluetta vastaan" — "Että nämä opportunistiset ainekset—lausuu päätöslause edelleen—viime vuosina edes senkin verran, kun tosiasiasa on tapahtunut, ovat pysyneet—joskin vikisten ja väkisten—noskelaisvastaisella taistelurintamalla eikä *E. Huttusen, Louhikon* ja muitten luopioitten tavoin loikkineet yli, siihen on pidättävänä aiheena ollut osaksi kylläkin noskejohdajain sosialifascistinen toiminta, mutta pääasiassa kultenkin laajain työväenjoukkojen lähtemätön viha sosialidemokraattiska puoluetta kohtaan".

"Taisteluun oikeistovaaraa vastaan Suomen vallankumouksellisessa työväenliikkeessä ja SKP:ssa, jota puolueemme jo aikaisemminkin kulloinkin esille tulevien kysymysten yhteydessä oli käynyt, kiinnitti erikoista huomiota puolueemme KK:n täysi-istunto t. v. huhtikuulla, jonka koko työ tapahtui itsearvostelun ja oikeistovaaraa vastaan käytävän taistelun merkeissä. KK:n täysi-istunto totesi, että Suomen vallankumouksellisen työväenliikkeen keskuudessa, niin hyvin julkisen vasemmistolaisliikkeen kuin myöskin kommunistisen puolueen eräissä piireissä, on syntynyt opportunistisia harhakäsityksiä, jotka ovat versoneet esiin kapitalismin osittaisen vakaantumisen maaperästä."

Viimeinen ammattijärjestön edustajakokous on monessa suhteessa mallinäyte opportunistin esiintymisestä erikoisesti sosialfascistien vaatimusten edessä kumartamisessa ja niiden edessä tärkeissä luokkataistelukysymyksissä antautumisessa (Köpenhaminan sopimuksen vähvistämisen lykkääminen, Kansainliiton Työtoi-

miston kokouksiin osanoton jatkaminen jne.). Kun kommunistinen puolue paljasti joukoille siinä tehdyt opportunistiset virheet ja eräät yksityiset henkilöt (Väisäset, Kulot, Vällärit, Nurmiset ym.) oikeisto-opportunisteiksi, niin sen jälkeen nämä heihin kohdistetun arvostelun johdosta "haavoitetut", sen sijasta, että olisivat virheensä tunnustaneet, ovat avoimesti nousseet taistelemaan opportunistisen linjansa puolesta. On muodostunut oikein opportunistinen rintama, ryhmä, joka nyt tietoisesti taistelee kommunistista pihuetta ja vallankumouksellista työväestöä sekä sen horjumatonta taistelua vastaan.

Mitä katsomusta nämä oikeistoopportunistit meillä sitten oikein edustavat ja mitä ne takaa-ajavat?

On joukko asiakirjoja niiltä itseltään, joista näkyy niiden kanta. Lisäksi niiden teot ja toiminta valaisevat heidän katsomuksiaan.

Lyhyesti voi saona: ne eivät hyväksy sitä analyysiä mailman ja Suomen nykyisestä tilanteesta, mikä on kommunisteilla, ja jota olemme edellä esittäneet.

Oikeisto-opportunistisen suunnan syntymisestä meillä Suomen olosuhteissa lausuu puolueemme m. m. seuraavaa:

"Suomen kapitalismin vakaantumisen oli vuosina 1922—28 saavuttanut verrattain huomattavia tuloksia. Kun samanaikaisesti myös kansainvälinen kapitalismi kehittyi osittaisen vakaantumisen merkeissä ja monet Neuvostaliiton sosialistisen rakennustyön voitettavana olevat vaikeudet estivät n. s. vasemmistolaisen työväenliikkeen eräitä johtavia kerroksia näkemästä tämän valtavan rakennustyön todellista edistymistä, syntyi näissä kerroksissa eräänlainen "vakaantumispsykologia". Se estää heitä täysin käsittämästä Suomessaakin jo ilmevän kapitalismin pulan merkitystä ja luokkataistelun kärjistymistä. Se johtaa heidät porvariston voimien

*yliarviointiin ja työväenluokan vallankumouksellisten voimen aliarviomiseen.* Nämä ainekset luulevat nyt eletävän kapitalismin rauhallisen kehityksen ja lujittumisen aikaa, jolloin mitään jyrkkiä luokkien yhteentörmäyksiä ei ole odotettavissa. Sellaisia käsityksiä ovat ilmaisseet m. m. useat amm. liikkeen toimihenkilöt ("Tilanne ei ole muuttunut" Nurmisen puhe AJ:n VIII:ssä edustajakokouksessa).

Juuri mainittu Nurmisen teesi AJ:n kongressissa, että *tilanne muka ei ole muuttunut Suomessa* vuoteen 1926 verrattuna, on mitä tyypillisin ja puhuvin ilmaus oikeisto-opportunistien stabilisatiopsykologiasta. Tähän liittyvät monet muut myöhemmät, enemmän tai vähemmän selvät "arviot", joitten ydinajatus on, että Suomessa ei työväenjoukoissa esiinny taisteluaktiivisuuden nousua, uuden vallankumouksellisen nousun kasvua, kapitalismin rappeutumisen ja terävän pulan sekä kaikkien päävastakohtien yleisen vastakohtien kärjistymisen yhteydessä. Väisänen esim. kirjoittaa AJ:n lehden marrask. numerossa mielenosotus-suurlakon epäonnistumisen johdosta:

"Vastalauselakkoyritys mielestäni osoittaa muutamien työväenliikkeen henkilöiden aivoissa viime kuukausina ilmenneen uskon "joukkojen vallankumouksellisesta valmiudesta" ja "vallankumouksellisesta tilanteesta" olevan meillä *tällä hetkellä utopiaa. Sellaista ei nykyään ole, ellei yleismaailmallinen tilanne sitä joidenkin äkillisten tapausten kautta tuo eteemme*".

Eräässä oikeisto-opportunistien levittämässä "vasemmistoryhmän jäsenen X:n" allekirjoittamassa, salaa levitetyssä kirjeessä lausutaan: "huitojien (!) puheet erikoisesta vallankumouksellisesta kuohuntatilasta olevan vain *kannantavettä*".

Nämä lausunnot kulkevat kaikessa pääasiassa Nur-

misen oikeisto-opportunistisella linjalla, ettei tilanne ole muuttunut.

Mutta kaiken väärinkäsityksen välttämiseksi on tässä huomautettava, että opportunistit, saadaksean oikeistolaisen, väärän tilannearvionsa luonnolliseksi ja oikeannäköiseksi, väärentävät vallankumoukselliselle taistelulle uskollisten kommunistien tilannearviota. Ne panevat kommunistien suuhun väitteen, "että Suomessa olisi nykyisin vallankumouksellinen tilanne", jolloin "tyväen laajat joukot olivat muka valmiit vallankumoukseen" (edellämainitussa kirjeessä) jne. ja taistelevat sitten tätä itse tekemasensa väitöstä vastaan.

SKP:n kantaa kuvaa puolueemme KK:n viime huhtikuun plenumin seuraava lausunto:

*"Kapitalismin sodan jälkeisen pulan nykyinen eli kolmas vaihe on kehittänyt ja uusintanut Suomessakin yhteiskunnallisia luokkaristiriitoja sekä erittäinkin terävöittänyt niitä. Siltä pohjalta ovat luokkataistelut myös kärjistyneet huomattavassa määrässä. Porvariston kaikki voimat valkoisen valtakomennon sisällä ovat entistä enemmän keskittyneet ja osottavat keskittymisuuntaa edelleen. Työväenluokan kumoukselliset voimat myös kasvavat ja keskittyvät kommunismin ja Kommunistisen puolueen ympärille. Ilmeisesti on Suomessakin niin ollen viime aikana tapahtunut muutoksia luokkavoimien sijoittelussa ja niin syntynyt uusi luokkavoimien ryhmittyminen proletaariselle vallankumoukselle suotuisaan suuntaan, mikä puolestaan on omansa edelleen terävöittämään luokkien taistelua, huolimatta porvariston ja sosialidemokratian vastatoimenpiteistä".*

Tämä puolueemme ärvio on toista, kuin mitä opportunistit väittävät kommunistien arvioksi. Puolueemme huhtikuun plenumin arvio sisältää sen oleellisen opportunistien arviosta poikkeavan pääväittämän, että työ-

väen komoukselliset voimat kulkevat kasvusuunnassa. Kuinka oikea näkemys tämä oli, sitä todistaa erikoisesti marraskuun suurlakon kynnyksellä ollut joukkoliike, jossa oli hyvä annos todellista kumouksellista kuohuntaa.

Kuvaavaa muuten oikeisto-opportunistien hoippumiselle on, että sama Väisänen, joka *yhdellä hetkellä* ei näe joukoissa vallankumouksellistumisen prosessia, kumouksellisen nousun kasvua, *toisella hetkellä* ja vielä samassa kirjoituksessa puhuu joukkojen erinomaisesta aktiivisuudesta, joka itseasiassa on kumouksellisen nousun alkuilmaus. Verratkaahan vain juuri siteeraamani Väisäsen lausuntoa edellisessä kohdassa siteerattuun toiseen lausuntoon, koskeva joukkojen esiintymistä ennen lakkoa, jotka lausunnot lyövät toisiaan korvalle pää-asiaan, nim, joukkojen keskuudessa tapahtuvaan kehitykseen nähden nykyään. *Pääasia oikeisto-opportunistien kannassa työväenluokan nykyiseen tilaan ja kulkusuuntaan nähden on, että Suomen, kuten muittenkin maitten oikeisto-opportunistit, eivät näe työväen joukoissa vallankumouksellisen nousun kasvua*, mikä ei kyllä estänyt heitä itseään siinä julistuksessa, jossa marraskuun suurlakkoon työväkeä kehoitettiin, ampuhasta niin karkean opportunistisesti yli maalin siinä tilassa, että julistivat *jo sillä hetkellä* olevan käsissä "Suomen työväen uuden nousun päivän" (!) — siis vallankumouksen. Ja muutama päivä senjälkeen, kun on julistettu "Suomen työväen uuden nousun päivä" tullee, laskeutuu opportunisti Väisänen korkeuksista, niin alas ettei *kapitalismia ja sen fascistista väkivaltaa vastaan suuntautuvan horjumattoman taistelun* aatostakaan tunnu, vaan julistaa hän työväelle neuvon: "parasta on näin ollen painautua vakavaan työhön järjestöjemme vahvistamiseksi ja niiden avulla työväelle leveämmän leivän hankkimiseksi. Luokkataiste-



lua on käytävä tosiolojen ja edellytysten pohjalla.”  
fascistien ja sosialifascistien suomissa raameissa.

Edellä olemme osottoneet oikeisto-opportunistien päävirheen: väärä tilannearvio, kiero ja virheellinen näkemys joukkojen kulkusuunnasta. Oikeistovaaraa koskevassa päätöslausunnossaan lausuu puolueemme siitä, mihi se johtaa köytännössä, näin:

”Tästä oikeistolaisten perusvirheestä johtuu heidän opportunistinen politiikkansa, mikä työväen joukko-  
taistelujen kehittyessä saa suorastaan lakonrikkuriluonteen. He häiritsevät sosdemien paljastamista, asettuvat tielle estämään vasemmalle kehittyvään työläisten siirtymistä kommunismin leiriin ja häiritsevät joukko-  
taistelujen vallankumouksellista johtamista.”

Kuinka oikeaan tässä arvostelussa on osattu todistaa marraskuun suurlakon kokemus, johon on tässä lähemmin kajottava, sen opetuksen vuoksi, minkä se antaa. Selvää on — sanokoot opportunistit mitä tahansa — että vankitoverien nälkälakon alkaessa ja aikana joukot olivat erinomaisen vilkkaassa ja voimakkaassa liikkeessä. Sitä todistaa opportunisti Väisäsenkin oma lausunto, joka edellisessä luvussa, missä käsiteltiin työväen vasemmistumisprosessia, esitettiin jo. Toinenkin oikeisto-opportunistien oma asiakirja vahvistaa, että laajoissa työväen kerroksissa oli taistelumieliala ja siis objektiiviset ja subjektiiviset edellytykset poliittiselle laajalle vastalauselakolle, jopa siitäkin huolimatta, jos oikeisto-opportunistiset ammatilliset johtajat panisivat vastaan. Siinä opportunistisen ”vasemmistoryhmän jäsenen X:n” kirjeessä, näet, lausutaan kaikkine sapekkaine letkauksineen bolshevikeja kohtaan näin:

”Tulkoon samalla sanotuksi, miksi johdonmukaiset vasemmistolaiset (opportunistien omaksuma nimitys itselleen) kannattivat ehdotusta, että Suomen Ammattijärjestö julistaisi yleisen vastalauselakon poliittisten

vankien syömälakon tukemiseksi. Syyt olivat seuraavat: 1) Koska huitojat (!?) olivat johtaneet tietoisesti asiat siihen pisteeseen, että *vastalauselakko kaikessa tapauksessa olisi tullut julistetuksi*. Ellei sitä olisi julistanut Ammattijärjestö, niin sen olisi tehnyt eräs tilapäinen ammattillisesta järjestöstä riippumaton puolustuskomitea. 2) Koska lakosta vain Ammattijärjestön julistamana oletimme tulevan sellaisen, että sillä edistettävästi vaikutettaisiin poliittisten vankien aseman parantamiseen. 3) Koska näytti varmalta, että *melkoinen joukko työläisiä tulisi osallistumaan puolustuskomiteankin julistamaan vastalauselakkoon* ja joutuisivat nämä työläiset pahemman baikotin alaiseksi, kuin mitä siinä tapauksessa olisi mahdollista, jos Ammattijärjestö olisi lakon julistajana ja laajemmat joukot siihen osallistuisivat”.

Tämäkin lausunto siis vahvistaa pääasian: *joukot olivat liikekannalla*. Näin siis *ennen lakkoa* opportunistienkin mielestä joukot olivat taisteluvalmiita, mutta *lakon jälkeen* on ääni kellossa aivan toinen. Väisänen julistaa lakon jälkeen, että ”laajat joukot eivät olleet samaa mieltä”, kuin mitä hän julisti niiden olleen ennen lakkoa.

Kuinka asia nyt oikein on? Mikä on totta? Sen selvittää seuraavat tosiasiat.

Suurissa joukkokokouksissa ennen lakon julistamista oli kuohunta yleinen, vaadittiin tarmokkaita toimia, jopa lakkoakin julistettavaksi. Kun AJ:n toimikunta 14 päivän julistuksessaan julisti lakon alkavaksi 16 päivänä, niin 15 p:n aamulla työpaikoilla, mihin tieto oli ehtinyt, vilkkaasti keskusteltiin ja oli joukoilla se mielipide, että mennään valtavana joukkona lakkoon. Mutta iltapäivällä muuttui mieliala. Työnantajat julistivat: jos menette lakkoon, niin teidät eroitetaan. *Sosialifascistit ja reformistiset amm. johtajat tekivät tar-*

*mokkaasti lakonrikkuri- ja lakonsärkemistyötä ja kehoittivat olemaan seuraamatta kommunisteja. Lahtarivalta kuulutti tulevansa käyttämään ruoskaansa jne. Luokkaviholliset olivat siis liikkeellä täydellä voimalla.*

Mutta työväen puolella oli hiljaista. Puuttui yhtä ja tärkeintä: vastatoimintaa fascistien ja sosialifascistien toimintaa sekä eräitten opportunistien avointa ja peitettyä sabotaashia vastaan.

Mitä teki AJ:n johto, joka lakon oli julistanut, jotta ei oikeistalaisten halveksumisella mainitsema "eräs tilapäinen puolustuskomitea" olisi päässyt joukkoja johtamaan? Se ei tehnyt yhtään mitään siltä tärkeimmästä, mitä sen olisi tullut tehdä lakon edellä ja lakon aikana. Ensiksikin, se epäilyttävällä tavalla hätäili lakon määräpäivän julistamisessa antamatta edellytysten kypsyä, puhumattakaan siitä, että se olisi niitä tietoisesti kypsyttänyt. Se ei ollut edes painattanut lakkojulistuksia erikoisina lentolehtisinä lehtien takavarikoimisen varalta, jotta työläisille kaikkialla olisi tullut lakosta täysi tieto. Sitä olisi siltä ainakin vähintään odottanut. Jo ennenkuin lakko julistettiin, olisi Amm.-järjestön johdon pitänyt järjestää organisaattoreita yli maan puhumaan sen puolesta ja järjestämään sitä. Mutta tätä ei tehty. Lakko julistettiin ainoastaan 12 tunti-seksi ja siten se rajotettiin ennakolta ja supistettiin se aika, jolloin olisi voinut tehdä työtä *uusien joukkojen* vetämiseksi jo lakossa olevain riveihin. Ammattilliset johtajat olivat passiivisia, elleivät avoimesti tapelleet vastaan.

Tässä jutussa on avoimesti todettava, että *melkoinen osa Amm.-järjestön johtoa on toimettomuudellaan järjestänyt Suomen työväen tappion tässä taistelussa.*

On näinollen kerta kaikkiaan päivää selvää, että Väisäillä sekä hänen opportunistisilla kavareillaan, niillä "johdonmukaisilla vasemmistolaisilla", kuten he

itseään nimittävät, ei ole vähintäkään oikeutta vyöryttää syytä lakon epäonnistumisesta suurten työväenjoukkojen niskaan, eikä myöskään niiden kumouksellisten kärkijoukkojen niskaan, jotka ennen lakkoa olivat taistelulinjalla ja itse päättävästi lähtivät lakkoon, saaden ensimmäisenä vastaansa koko fascistis-sosialfascistisen rumputulen työstä erottamisien muodossa.

Mutta nyättää siltä, että oikeisto-opportunistit eivät ole tehneet ainoastaan laiminlyönnin syntiä ja sen kautta vaikuttaneet siihen, että suuret joukot eivät tulleet vedetyksi lakkotaisteluun, vaan ovat syyllisiä vieläkin pahempaan. Väisänenhän artikkelissaan siinä kohdassa, jonka edellä olemme lainanneet, kertoo, että AJ:n johto — hän tarkoittaa ilmeisesti johdon oportunistisia aineksia, joitten nimessä hän esiintyy — olisi saanut arvostelun ryöpyn niskaansa, ellei se olisi julistanut taistelukannalla olevien joukkojen vaatimaa lakkoa. Tällä opportunisti Väisänen osattaa, *että hän kumppaneineen omasta puolestaan ei ollut lainkaan halukaskaan lähtemään lakkoon.* Se on täysin uskottavaa. Ne samat miehethän ovat ennenkin työväen poliittisia lakkoja saboteeranneet. Mutta vielä enemmän poljastaa "vasemmistoryhmän jäsen X" kirjeessään tämän seikan, ilmoittaessaan, minkä vuoksi nuo opportunistiset "johdonmukaiset vasemmistolaiset" lähtivät julistamaan lakon. Siitä tunnustuksesta näkyy, *että he julistivat lakon, koska se kaikessa tapauksessa olisi tullut, sillä joukot olivat taisteluun lähden kannalla, mutta ottamalla itse "alotteen" ja "johdon" halusivat opportunistit estää todella horjumattoman luokkataistelun kannalla olevat ainekset johtamasta sitä tilanteen ja itse tämän taistelun luonteen vaatimalla tavalla, ja taistelun kehittymästä siihen vallankuumeukselliseen suuntaan, joka lakon edelläolevilla liikkeillä oli.* Kun nuo opportunistit nyt syyttävät joukkoja ja työväen etu-

maisista ryhmiä lokan epäonnistumisesta, niin tulee välittömästi mieleen, että Väisänen ja kumppanit päättäessään sittenkin julistaa marraskuun suurlakon, mutta samalla kokonaan laiminlyöden sen huolellisen valmistamisen, sen ohjaamisen ja johtamisen, rajottamalla sen ennakoita aikaa ja myös laajuuteen nähden, *ovat suorastaan halunneet tappiota "todistaakseen" että "huitojat" ovat väärässä, niinkuin he nyt "todistavat"*.

Tämän kautta opportunistit ovat poljastaneet itsensä ihan alastomiksi. On ilmeistä, että heillä ei ole ollut alkuaan aikomustakaan lähteä lakkoon. Heidän mielestään "luonnollisesti" tilanne oli sellainen, ettei olisi pitänyt lähteä lakkoon, mutta tekivät he niinkuin aina perässäjuoksijat tekevät. He lähtivät lakkoon sentähden, ettei työväki voisi sanoa heitä pelkureiksi. Jos lakko heidän rikksellisesta toimetuudesta huolimatta olisi mennyt hyvin, olisivat he lyöneet rintoihinsa ja kehuneet, miten hyviä vallankumouksellisia he ovat. Mutta mahdollisen epäonnistumisen pansivat he kumouksellisten työläisten ja kommunistien syyksi. Tällä menettelyllänsä he estivät lakon valmistelun ja mahdollisen paremman johdonkin. Puolustuskomitea oli opportunistien tunnstuksen mukaan nimittäin valmistellut lakkoa ja puolustuskomitean ja joukkojen suhde oli niin läheinen ja luottamuksellinen, että opportunistisen "vasemmistoryhmän jäsen X:n" on pakko luopurikirjeessään tunnustaa "että melkoinen joukko työläisiä olisi osallistunut puolustuskomiteankin julistamaan vastalause-lakkoon". *Opportunistien teko on selvää lakonrikuruutta.*

Tällaiseen johtaa opportunisti, vallankumoukselliselta katsantokannalta pois siirtyminen.

Emme kuitenkaan olisi täysin objektiivisia, ellemmme arvostelisi tässä yhteydessä myös kommunisteja ja val-

lankumouksellisia työläistovereita, jotka rehellisesti ja vilpittömästi halusivat taistelua, jotka näkivät, että tilanne oli monessa suhteessa edullinen lakkotaistelulle, kunhan vaan olisi tehty kunnollista työtä. *Nämäkään toverit eivät ilmeisestikään tehneet työtä bolshevikien tavalla joukoissa silloin, kun kaikkein enimmän olisi sitä tarvittu.* Niiden olisi pitänyt murtaa sosialifascistien ja lahtarien vastarinta ja uhkausten vaikutus ja oikeisto-opportunistien toimettomuudella harjoittama saboteeraus. Semmoisen, todella bolshevistisen valistustyön kautta työpaikoilla olisi lyhyessäkin ajassa, kun maaperä oli vastaanottavainen, voitu voittaa valtavat joukot lakkotaistelun puolelle, jonka kautta myös olisi enemmän takeita saatu, että fascistit ja sosialifascistit eivät pääse lakon johdosta hyökkäämään sillä tavalla kuin ne nyt tekivät, kun oikeisto-opportunistit olivat auttamattomasti asiat pilanneet ja aiheuttaneet tappion.

Tämä marraskuun suurlakon historia on tavattoman selvästi osottanut, kuinka *opportunistit kaikkoontuvat nykypäivien taistelevista joukoista ja niiden päättävästä tistelusta, saboteeraten sitä.*

Yhtenä lisäosotuksena tästä oikeisto-opportunistien suunnasta on niiden suhtauhminen järjestymättömiin joukkoihin. Usein mainitussa oikeisto-opportunistien kirjeessä hyökätään vallankumouksellisten ainesten kimppuun senkin johdosta, että ne ovat vedonneet myös järjestymättömiin työläisiin opportunistia ja oikeisto-opportunistien noskelaisten edessä matelevaa politiikkaa vastaan esim. AJ:n kongressissa. Opportunistit leimautuvat "parjaukseksi" kun työväen yleisissä kokouksissa arvostellaan oikeisto-opportunistien vasemmistososiaalidemokraattista politiikkaa.

Edellä mainitussa oikeisto-opportunistien eli "johdonmukaisten vasemmeistolaisten" kirjeessä sanotaan

näet mm.: ”— teetetään vielä ammatillisesti *järjestymättömilläkin* työläisillä tällaisia parhaavia (!!!) päätöksiä. Tietysti kaikilla on oikeus käsitellä puheenaolevaa (AJ:n kongressia koskevaa K. M.) kysymystä, mutta antaa näille päätöksille tarkoituksenmukainen leima ja että ammatillisten järjestöjen tulisi ottaa se täydestä, se ei ole paikallaan.”

Tämän katsomuksensa kautta oikeisto-opportunistit meillä, kuten muissa kapitalistimaissa, osottavat, että he haluavat eristää taistelevat työläiset toisistaan, kieltää järjestymättömiltä oikeuden ottaa kanta työväenluokan *yleisiin* kysymyksiin, syventää kuilua järjestyneitten ja järjestymättömien välillä, jonka kuilun kapitalismi on aiheuttanut, mikä kaikki objektiivisesti johdattaa työväenluokan joukkotaistelun heikentämiseen. Kuinka vaarallinen ja väärä tämä oikeisto-opportunistien kanta järjestymättömiin nähden on, selviää kun katsomme, kuinka paljon Suomessa on järjestymättömiä proletariaatista. Enemmän kuin 3/4 on järjestymättömiä. *Oikeisto opportunistit sanovat, että on virheelistä ja vääriä vedota näihin järjestymättömiin joukkoihin. Mutta ilman suuria ammattitaidottomien järjestymättömien joukkoja ei järjestynyt työväki lahtarikomentoa pysty musertamaan. Komintern vaatikin että myös järjestymättömiin joukkoihin pitää vedota, niitä pitää vetää mukaan taisteluun. Jos mikään, niin oikeistoopportunistien kanta on se, joka vetää joukoista pois, joka palvelee porvaristoa nykyisenä aikana.*

Oikeisto-opportunistien kannanotto esiintyviin luokkataistelukysymyksiin on, kuten olemme nähneet, ollut mitä vahingollisinta työväen kumouksellisen luokkataistelun kehitykselle. Niin ollen on selvää, että opportunismi, esiintyköön se aktivisena oikeistolaisuutena tai oikeistolaisuutta sietävänä sovinnollisuutena, on suurin vaara kumousliikkeelle nykyään, sillä se estää taistelun

fascismia ja erikoisesti sosialifascismia vastaan pääsemästä kehittymään syväksi, teräväksi ja laajaksi sellaisella tempolla kun edellytyksiä olisi ja työväenluokan elinedut vaatisivat. Nimenomaan sosialifascismia vastaan käytävän taistelun kärkeä tylsentää myös virheelliset, opportunistiset käsitykset sosialidemokratiasta, joita virheellisiä käsityksiä levitetään. Ne jotka ovat lukeneet viime aikoina mm. Työväenjärjestöjen Tiedonantajaa, ovat nähneet, miten siellä on puhuttu nyt viimeaikaisten tapausten yhteydessä *entisestä* sosdem. ryhmästä ja *entisestä* sos.-dem. puolueesta. Mitä tuollaiset puheet merkitsevät. Sitä, että tähän saakka vuodesta 1918 lähtien ollut sos.-dem. puolue olisi muka ollut *työväenpuolue*, mutta nyt yhtäkkiä kuollut. Se on selvää opportunistista sosialidemokratian todellisen luonteen salaamista, sillä Suomen sosdem. on aina Suomen työväen vallankumouksesta saakka ollut perusolemuksellaan sosialifascismia, joka nyt viime aikoina vaan on enemmän paljastunut. Tuollainen väärä arvio osaltaan selvittää, minkätähden vasemmistolaisissa työväenlendissä ja liikkeessä ei ole tähän saakka riittävästi arvosteltu ja poljastettu sosialidemokraatteja *porvariston agentteina ja porvariston "vasempana sivustana"*, *porvariston puolueena työväen keskuudessa*.

Mutta oikeisto-oppportunismi käy vielä entistä vaarallisemmaksi sen kautta, että se, kuten jo on mainittu, nykyään *järjestää järjestelmällistä taistelua kommunistista puoluetta vastaan*, joka johtaa proletariaattia sen taistelussa. Esitimme jo, että Suomessa on jo olemassa *selvä oikeisto-opportunistinen suunta, joka esiintyy järjestettynä fraktsiana ja tavoittelee olla tavallaan puolue*. Sen ovat ne itse paljastaneet usein siteertussa kirjeessään. Tämän oikeisto-opportunistisen fraktian pyrintöjä kuvaa seuraava heidän mainitun kirjeensä kohta: "Kullekin paikkakunnalle on muodostet-



tava ryhmiä, joiden avulla toimintaa johdetaan ja yhdenmukaistutetaan. On pidettävä keskenään kiinteää yhteyttä omalla paikkakunnalla sekä toisilla paikkakunnilla olevien tovereiden kanssa. Järjestöihin on luottamustoimiin asetettava vaan vastuunalaisia ja kokeneita tovereita. Suupaltit on armotta sivuutettava ja osoitettava heille heidän väärä ajattelutapansa sekä turmiollinen politiikkansa. Sanomalehdissä on koetettava saada enemmän vaikutusvaltaa. Tilanteen kehityksestä on tarkoin tiedotettava. Liittojen ja muihin edustajakokouksiin on valittava vain harkitsevia tovereita. On uskallettava sanoa äkkivääremmälle ja oikeistolaisemmallekin koko totuus. — — — Valloittakaamme työväenjärjestöjen johto vakavien luokkataistelijoiden vankkoihin käsiin”.

Tämä on selvää puhetta. Oikeisto-oppportunistista puoluetta, joka tietenkään ei olisi muuta kuin sosialidemokraattinen olemukseltaan, hommaavat nämä ”johdonmukaiset vasemmistolaiset” ja ”harkitsevat toverit” ja puuhaavat siis *avointa poliittista ja järjeställistä erävallanukumouksellisesta rintamasta*. Bolshevistisella, kommunistisella, Kominternin linjalla olevat työläis-toverit ovat näiden mielestä ”suupalteja”, ”äkkivääriä”, ”ultravasemmistolaisia”. Ja kuten kaiken maailman muutkin oikeisto-opportunistit, aina saksalaisesta luopiosta Brandlerista, ruotsalaisiin luopioihin Kilbomiin ja kumppaneihin asti, julistavat nämä suomalaiset oikeisto-opportunistitkin Leninin opportunistisen politiikkansa opettajaksi, Leninin, joka kuitenkin koko elämänsä ajan on taistellut opportunismia vastaan kaikissa sen muodoissa säällimättömästi ja sen kautta takoi Venäjän proletariaatin puolueesta todellisen vallankumouksellis-bolshevistisen puolueen, joka kykeni voittamaan kaikki proletariaatin luokkaviholliset

ja niiden apurit, ja antanut seurattavan esimerkin tässä meille kaikille.

## IX. Muutamia johtopäätöksiä.

Millaiset ovat Suomessa, sen nojalla mitä siellä nyt tapahtun, näköalat, kysytään?

Ensinnäkin, kapitalismin pula varmasti syvenee samalla kuin mailman kapitalismin pula kiristyy. Toiseksi, porvaristo tulee yhä kiukkuisemmin ja häikäilemättömämmin jatkamaan ponnistuksiaan pulasta päästäkseen taloudellisin kiristys- ja fascistisin sortomenetelmin *sekä sotavarustuksiaan neuvostoja vastaan*. Kolmanneksi, kapitalismin sisäiset ristiriidat sekä luokkavastakohdat eivät voi olla kärjistymättä jatkuvasti.

Se merkitsee kaikki sitä, että ratkaisevia taisteluita kohtaan ollaan menossa. Tämä on meidän kommunistien mielestä hyvä näköala.

Eräässä viimeisimmistä puheistaan Lenin, puhuesaan mailman vallankumouksen näköaloista, sanoi, että ne näköalat objektiivisesti olivat hyvät, mutta tulivat vielä paremmiksi sillä ehdolla, että vallankumoukselliset täyttävät tehtävänsä hyvin ja huolellisesti. Arvelen, että tämä Leninin asettama ehto sopii kohdalleen Suomeenkin nähden nykyään. Perusristiriidat vallankumouksen ja vastavallankumouksen voimien välillä suurenevät meillä Suomessakin. Suuret joukot ovat nousun suunnalla. Marraskuun suurlakon epäonnistuminen vei vain tilapäiseen vauhdin hidastumiseen. Että se hidastuminen loppuisi ja nousun vauhti muuttuisi proletaarisvallankumoukselliselle taistelulle edulliseksi vaaditaan, että *kumoukselliset täyttävät Leninin ehdot, täyttävät tehtävänsä*. Mainitsen kaksi keskeistä tehtävää, jotka ovat yhteydessä *nykyisen hetken kanssa*. Ensinnäkin, on kysymyksessä *joukkotaistelun voimistutta-*

minen työväen ja maalaisköyhälistön tarpeitten ja oikeuksien puolesta sekä Sosialistisen Neuvostoliiton puolesta fascismia ja sosialifascismia vastaan. Monta kertaa laajemmaksi ja terävämmäksi se taistelu pitäisi paisua kuin mitä se nyt on. Vain sellaisen laajan joukkotaitelun kautta Suomen työväki voi säilyttää itselleen vielä julkisia järjestäytymis- ja toimintamahdollisuuksia. Mutta samalla tietoisena siitä, että julkinen toiminta ei riitä, on Suomen kommunistien vihdoinkin täysin mitoin opittava käyttämään illegaalista työtä, kokoamaan tovereita salaiseen työhön, kommunistisen puolueen ympärille ja kommunistiseen puolueeseen jäseniä kaupungeissa ja maalla. Legaaliset luokkataistelujärjestöt lahjarit voivat hävittää, ja jos ne ei nyt vielä niitä kaikkia saisikaan hävitettyä, niin ainakin silloin kun puhkeaa sota, ne sen tekevät; mutta illegaalista työtä ja järjestöä ne eivät voi millään mahdollilla hävittää, kun se hyvin järjestetään ja kun sille voitetaan laajojen joukkojen myötätunto ja apu. Näitten tehtävään täyttämisen ehtona taas on säälimätön taistelu opportunistia vastaan, esiintyköön se missä tahansa. Samoin taistelu niitä vastaan, jotka sovinnollisesti suhtautuvat opportunisteihin, vaatien tekemään pesüeron opportunisteista. Opportunismi on puolueelle ja kumoukselliselle liikkeelle vahingollinen suunta, se on rikkurisuunta. Sellaisen suunnan ajajilla ei ole sijaa kommunistisessa perheessä. Sen suunnan sietäminen ja kannattaminen ei myöskään ole sopusoinnussa Kominternin ja SKP:n vallankumouksellisen linjan kanssa. Täyttämällä mainitut ehdot, tulevat nykyiset näköalat oikein hyviksi, sitäkin enemmän kuin historiakin on meidän puolellamme.